

JOURNAL

URANTIA-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

TÄSSÄ NUMEROSSA

<i>Ilta Madiban seurassa — Raportti Maailman uskontojen parlamentista</i> <i>Gard Jameson</i>	1
<i>Olen etuoikeutettu — Jumala on Isäni</i> <i>Jean Barr, Teksas, Yhdysvallat</i>	3
<i>Uutisia Skandinaviasta</i> <i>Internetin Urantia-kirja -koulu tiedottaa</i>	5
<i>Tasapainoinen, ehyt persoonallisuus — uskonnollisen kasvun perusta</i> <i>Ralph D. Zebr, New York, Yhdysvallat</i>	6
<i>Perhe — kosmisen kansalaisuuden synnyinpaikka</i> <i>Paul Snider, Illinois, Yhdysvallat</i>	9
<i>Sallikaa lasten osallistuminen</i> <i>Mike Wood, Kansas, Yhdysvallat</i>	15
<i>Konferenssipube</i> <i>Merindi Swadling, Australia</i>	16
<i>Tulevia konferensseja</i> <i>IUA Journalin seuraavien numeroiden teemoja</i>	20
<i>Urantia 2000 -konferenssi, New York</i>	sisä- kansi

Ilta Madiban seurassa

Raportti Maailman uskontojen parlamentista

GARD JAMESON

Esitän teille muutaman tuokiokuvan äskettäin Etelä-Afrikan Kapkaupunkiin ja siellä Maailman uskontojen parlamenttiin tekemältäni matkalta tarkoitukseni tarjota lyhyt välähdyks siinä, miltä valon ja elämän aikakausi tuntuu.

Jotkin tuokiokuvani laadin päivää sen jälkeen, kun Nelson Mandela, Madiba, oli puhunut parlamentille sanoen: "Kiitämme Maailman uskontojen parlamenttia omaksumastaan valtavasta tehtävästä sanoa, että yhteinen pohja on laajempi ja kestävämpi kuin ovat ne seikat, jotka meitä erottavat." Samana päivänä hurmaava veljemme Senegalista, Moussa N'diaye, ja pieni ryhmä jenkkejä, joihin lukeutui Travis Binion, Marvin Gawryn ja Paula Thompson, puhui *Urantia-kirjaa* esitellessään samansuuntaisista tuntemuksista ryhmälle kiinnostuneita hengellisiä etsijöitä Etelä-Afrikan yliopistossa. Maassa, jossa erottelu on aiheuttanut valtavia vaikeuksia, aito vuoropuhelun henki on luonut tilaisuuden päästä merkittäviin ratkaisuihin.

Kapkaupungin kokemukseni ja muissa uskontojen välisissä kokoontumisissa saamani kokemus on vakuuttanut minut siitä, että *Urantia-kirjan* on määrä toimia hapatteena maailman suurille traditioille; ja juuri niin se toimiikin. Ollessamme välittöminä todistajina tämänlaatuisissa tilaisuuksissa kirjan näkemyksen voima on valttavan paljon suurempi hapatteena kuin yhtenä uskontona uskontojen perheen piirissä. Kykenen metodistina esiintyen kertomaan kirjan suurista totuuksista paljon tehokkaammin viittaamalla kirjasta esille nousevaan hengelliseen arvoon kuin, jos tekisin sen viittaamalla johonkin uskonnolliseen instituutioon. Senegalilaisveljeni Moussa kykenee kertomaan kirjan suurista totuuksista paljon tehokkaammin esiintyessään muslimina. Niin Mousalle kuin itsellenikin *Urantia-kirja* toimii siten, että se korottaa sitä, mitä valitsemamme uskonnollisen instituution piirissä koemme. Kristityt, muslimit, juutalaiset, hindut, buddhalaiset, kotoperäiset traditiot ja monet muut ovat tunteneet vetoa *Urantia-kirjaa* kohtaan ymmärtäessään ja arvostaessaan sen hapattavaa visiota. Olemme myyneet tai lahjoittaneet jokaisen Etelä-Afrikkaan tuomamme kirjan.

Näiden monien traditioiden kanssa seurustellessamme olemme havainneet Pyhän Hengen voiman sen kulkiessa näiden veljien ja sisarten läpi; se

ilmenee heidän uskon ilmauksissaan, heidän planeetaarisen palvelun ilmauksissaan ja heidän syvässä solidaarisuuden tunteessaan muihin uskon traditioihin lukeutuvia kohtaan. On sangen innoittavaa nähdä kaikki ne palveluprojektit, joihin ryhmä toisensa jälkeen on ryhtynyt. Muuan tällainen ryhmä, jonka yhteyksien rakentaminen on ollut todella inspiroivaa, on Boulder Women's Corps, joka on tukenut taloudellisesti Sally Randallia tämän toiminnassa Etelä-Afrikan zuluksen keskuudessa. Sally ja joukko zuluksia saivat koko yleisön innostuksesta seisaalleen tanssiensa perinteisten rumpujen säestyksellä iloa ja energiaa uhkuen parlamentin ensimmäisen illan päänäyttämöllä.

Valtava määrä palvelulahjoja ilmaantuu valttavan monelta suunnalta. Aika on täynnä toivoa ja lupautta. Näinä aikoina on tarpeen, että kaikilla planetaarisilla kansalaisilla on rohkeus siihen, että he sallivat sitoutumisensa vuoropuheluun ja palvelamiseen ylittää ärtymystä aiheuttavat seikat havaitakseen, kuinka paljon laajempi yhteinen pohja on ja ollakseen kiitollisia tuosta yhteisestä pohjasta. Tämä parlamentti todistaa tuollaisen sitoutumisen voimasta. Madiba, Nelson Mandela, on tuon voiman henkilöitymä, joka tuo yhtenäisyyttä sinne, missä kerran oli jakautuneisuutta. Etelä-Afrikan totuus- ja sovintokomission häneltä saamansa tuki toimii rauhanteon mallina, josta kaikki jakautuneisuudesta kärsivät ryhmät voivat ottaa oppia.

Vaikkei hän enää ole Etelä-Afrikan presidentti, ihmiset sanovat häntä edelleen presidentiksi. Hän on heidän hengellinen johtajansa. "Eläköitymistään" huolimatta Madiba on perin aktiivisesti mukana ratkaisemassa alkuperäisväestön keskinäisiä jännitteitä.

Hänen Pyhyytensä Dalai Lama XIV tarjoaa toisen, yhtä vakuuttavan esimerkin henkilöstä, kansasta, joka kykenee totuudellisesti pitämään erillään "vihollistensa" ideologian heidän persoonastaan ja totisesti rakastamaan heitä veljinään ja sisarina. Osoittamalla syvää myötätuntoa "vihollisiaan" kohtaan Dalai Lama on onnistunut erinomaisella tavalla kertomaan buddhalaisuuden oivalluksista monille, monille kansoille. Dalai Lama on "vihollisensa" siunaamalla ja heidän kanssaan vuoropuheluun ryhtymällä auttanut monia ihmisiä, ja olen vakuuttunut siitä, että jonakin päivänä hän on vapauttava Tiibetin kansat. Hänen seurassaan voi

kirjaimellisesti aistia hän syvän myötätuntonsa. Esiintyessään parlamentille hän puhui tarpeesta siirtää sisäiset antaumuksemme ja kokemuksemme jumalallisuudesta maailmalle, jonka hätä ja kärsimys ovat suunnattomat.

Yksi parlamenttiin osallistuneista monista suurista hengellisistä johtajista oli Mahaghosananda, Kambodzhan kansan buddhalaisjohtaja. Tappotantereiden kaudella, Kambodzhan kansanmurhasodan aikana, juuri Mahaghosananda ja hänen pieni munkkiseurueensa kulkivat kirjaimellisesti taistelukenttien keskellä, toisiaan ammuskelevien vihollisten seassa. Viholliset tavallisesti lopettivat ampumisen siksi aikaa, kun munkit kulkivat ohi. Munkkien saavuttua taistelukentän ääripäähän, heillä oli tapana kääntyä ympäri ja kävellä takaisin keskikentän kautta, kunnes kumpikin puoli turhautuneena luopui taistelusta ja palasi leireihinsä. Mahaghosanandaa ja hänen seuruettaan alettiin kutsua kolmanneksi voimaksi; se oli toisista välittävistä myötätunnosta kertova väkevä voima. Mahaghosanandan hymyn kokeminen on tarttuvaa paljolti samalla tavoin kuin Jeesuksen hymy oli muutoksiin johtava.

Kaikki uskon traditiot järjestivät parlamentin kuluessa monia hienoja seminaareja. Omasta mielestäni kiinnostavinta oli tulla tuntemaan Afrikan alkuperäiskansojen syvää hengellisyyttä. Erään opettajan sanoin sanottuna: "Lännessä te sanotte 'ajattelen, olen siis olemassa'. Afrikassa sanomme 'olemme osa jostakin, olemme siis olemassa'." Tämä sanoma sekä häneltä saamani tietämys heidän kotoperäisistä traditioistaan olivat varsin houkuttelevia. Monet seminaareista keskittyivät tarkastelemaan yhteisiä arvoja ja suurille traditioille yhteisiä teemoja. Vertailevan uskontotieteen suuri tutkija Huston Smith oli läsnä ja piti seminaarin suurten traditioiden mystisestä aspektista. Hän antoi ymmärtää, että häntä ei suurissa traditioissa niinkään kiehtonut niiden sosiaalinen puoli, niiden uskomukset tai niiden rituaalit, vaan pikemminkin niiden esittämä kehoitus transsendenssiin, aitoon kokemukseen jumalallisesta mysteeristä.

Yhtenä perilläolopäivistämme meillä oli tilaisuus tutustua Kapkaupungin ulkopuolisiin hökkeli-kaupunkeihin, nähdä jotakin siitä, mitä on saavutettu sekä nähdä siellä silti vallitseva hätä. Kuulimme apartheidin historiasta, Nelson Mandelan ja Desmond Tutun työstä. Näimme ensikäden kokemuksena, miten Etelä-Afrikka suhtautuu monikulttuuriseen identiteettiinsä.

Itselleni parlamentin kiinnostavin puoli ei niinkään ollut sen ohjelma, symposiumit, yleisistun-

toesitelmät, ei edes Nelson Mandelan läsnäolo — kaikki toki mitä mainiota — vaan se syvälinen kontakti, joka minulla nyt on kahteen rakkaaseen senegalilaisveljeeni, Moussaan ja Doudou'uun. Meillä amerikkalaisilla on paljon opittavaa Moussan ja Doudoun kaltaisten veljien syvästä viisaudesta. Heidän rakastettava käytöksensä ja aito innostuksensa *Urantia-kirjaa* kohtaan oli innoituksen lähde meille kaikille osanottajille. Sanon "rakastettava", sillä he olivat minulle ylen määrin ystävällisiä heidän läsnä ollessaan pahoinpitelemästäni ranskan kielestä huolimatta. Kuten Mestari meille kertoo ja kuten tiedämme omastakin kokemuksestamme, suurempaa iloa ei universumissa ole kuin on tutustua tällaisiin veljiin ja sisariin. Voi mikä ilo ja inspiraatio Etelä-Afrikka onkaan ollut!

Kiitos, Madiba!

Päätän viestini katkelmaan Mandelan parlamentille pitämästä puheesta:

"Vanhan afrikkalaisen sanonnan totuus siitä, että olemme ihmisiä muitten ihmisten kautta, tulee todeksi perin ajatuksia herättävällä tavalla tänä iltana tässä kokoontumisessa, johon on saapunut näin paljon väkeä kaikkialta maailmasta. Tämä näin laajaa maailman uskontojen määrää edustava kokoontuminen tässä Afrikan mantereen eteläisimmässä kaupungissa symboloi sitä, että tunnustamme keskinäisen riippuvuutemme ja yhteisen ihmisyytemme. Se, että olen osa tätä liikuttavaa inhimillisen hengen jalouden ilmentymää ja vakuutusta on minulle nöyräksi tekevä kokemus.

"Tämä vuosisata on nähnyt riittämiin hävitystä, epäoikeudenmukaisuutta, taistelua ja jakautuneisuutta, kärsimystä ja piinaa sekä kykyämme olla massiivisen epäinhimillisiä toinen toisiamme kohtaan. On kaikki syyt suhtautua kyynisesti ihmiselämään ja ihmisyyteen. Tämä kokoontuminen vuosisatamme lopulla toimii vastaiskuna epätoivolle ja kyynisyydelle ja kehottaa meitä kiinnittämään huomion siihen, mikä ihmisen hengessä on suurta ja jaloa ja muista välittävää, sekä vahvistamaan sitä. Lähestyessämme 21:nnettä vuosisataa voimme olla vain koruttoman tietoisia siitä, että olemme historiamme tienhaarassa. Maailma on läpikäymässä syvällistä arvojen ja käsitystapojen uudelleen määrittelyä . . . yhteinen pohja on laajempi ja kestävämpi kuin ovat ne seikat, jotka meitä erottavat. Nimenomaan tässä hengessä voimme kohdata uuden vuosisadan aamunkoiton lohtunamme ainakin vähäinen toivo siitä, että vuosisata olisi maailman kaikille kansoille kenties edellistä parempi."

OLEN ETUOIKEUTETTU — JUMALA ON ”ISÄNI”

JEAN BARR
Teksas, Yhdysvallat

Siitä, että Jumalasta käytetään *Urantia-kirjassa* sanaa ”Isä”, että puhutaan Jumalan ”Poijista” ja ihmisten ”veljeydestä”, on johtunut ja johtuu väärinkäsityksiä ja sekaannusta. Nyky-yhteiskuntamme harjoittamista sukupuolierojen kätkemispyrkimyksistä huolimatta tällä alueella ei kuitenkaan pitäisi ilmetä mitään sekaannusta, sillä totuus tämän asian osalta on, että omalla olemassaolon tasollamme esiintyy miehen ja naisen välinen ero, ja se on välttämätön, mutta samaa eroa ei esiinny Jumalan olemassaolon tasolla. Monet *Urantia-kirjan* kohdat tekevät täysin selväksi, että Jumalan olemuksen **kaksinaisuuden** ymmärtäminen on avain ilmoituksemme sisältämien aarteiden ymmärtämiseen. Tämä kaksinaisuus ulottuu superuniversumeihin saakka, mutta sillä ei ole ehdottomasti mitään tekemistä Jumalan ”sukupuolen” kanssa.

Jumala on totaalista yhtenäisyyttä, ja hänet esitetään meille Isänämme; tarkoituksena on auttaa meitä hyväksymään hänen rakkautensa, ohjauksensa ja reaalisuutensa persoonallisella tasolla. Se, että hän käyttää seitsemäksi Absoluutiksi eriytymisen tekniikkaa ajallisuus–avaruus–ikuisuus -jatkumolla, johtuu väistämättömyydestä, tai muussa tapauksessa meitä ei olisi olemassa. Todellisuudessa hän on kuitenkin YKSI. On sopimatonta madaltaa suuri Jumala ihmisten tasolle ja väitellä hänen sukupuolestaan. Sukupuoli on ihmisiä varten. Jumalalla ei ole sukupuolta. Hän vain ON.

Jos sanot Jumalaa ”naiseksi”, ongelma säilyy. Jos käytät hänestä pronominia ”se”, se on ehdottomasti virhe hävittäessään tykkänään Jumalan persoonallisen luonteen. On sitä paitsi mahdotonta oppia rakastamaan persoonatonta olentoa. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on ”esipersonallinen” (1154:2) ja Infiniittisyys on ”persoonaton”, mutta ”MINÄ OLEN” -olevaisena hän tuo todellisuuteemme ”persoonallisen” samoin kuin rakkautensa, jotta me ne tunnistaisimme; muutoin emme koskaan voisi edes alkaa ymmärtää Jumalamme suunnattomuutta. Ilmoituksemme kertoo vain persoonallisuuden pystyvän tunnistamaan toisen persoonallisuuden (194:6 ja 196:3). Jos poistat yhtälöstä rakkauden, sinun on silti puolustettava kantaasi, ettei Jumala ole persoonallinen. Meille kerrotaan nimittäin kertomasta päästyä hänen henkilökohtaisesta rakkaudestaan ja suhteestaan meihin sisimmässämme olevan Isän osasen lahjoittamisen kautta.

Esipuheen ensimmäisellä sivulla sanotaan:

On ylen määrin vaikeaa esittää avarampia käsityksiä ja kehittyneempää totuutta yrittäessämme laventaa kosmista tietoisuutta ja lisätä hengellistä ymmärrystä, kun meidän on rajoituttava käyttämään asianomaisen maailman vajavaista kieltä. Mutta saamamme valtuutus kehottaa meitä yrittämään parhaamme välittääksemme sanomamme englannin kielen sanasymboleja käyttäen. Saamamme ohjeen mukaan meidän tulee ottaa käyttöön kokonaan uusia termejä vasta, kun englannin kieli ei tarjoa kuvailtavalle käsitteelle terminologiaa, jota voidaan käyttää tällaisen uuden käsitteen esittämiseen edes osittain tai sen merkitystä enemmän tai vähemmän vääristellen. [1:2; korostus minun]

Sanon kaikille, että Isän todellista nimeä on **mahdotonta tietää tai kirjoittaa kielellämme tai millään muullakaan kielellä, missään tai milloinkaan tällä todellisuuden tasolla** ja mitä luultavimmin edes tässä ikuisuudessa, sillä ei ole ”muuta kuin Jumala”, joten sana ”Isä” toimii vallan mainiosti, ja olen ylpeä siitä, että minua sanotaan Jumalan pojaksi — mikä kunnia!

Olemmeko unohtaneet, että tämä kirja on kirjoitettu massoja varten ja että Jumala tekee **aina** niin, että siitä koituu **suurin mahdollinen hyvä kaikille asianosaisille** (1488:2)? Maailmamme kulttuurien ja yhteiskuntien valtaenemmistön piirissä isähahmo on kunnioitettu ja arvossa pidetty auktoriteetti. Toimiakseen hengellisesti perheeseen tulee kuulua auktoriteetti, ja lapsilla tulee elämässään olla auktoriteetti. Voisiko mitään suurenmoisempaa ihmisten käsitettävissä olevaa esimerkkiä tai analogiaa esittää kuin on se varaukseton rakkaus, jota vanhemmat tuntevat lapsiaan kohtaan, ja se täydellinen, kaiken tietävä ja rakastava isä, joka suojelee ja ohjaa ja joka tarjoaa perheelleen hallitsemansa elinympäristön, aivan kuten Jumalamme tekee!

Mieheyden ja naiseuden kaksinaisuus on tällä olemassaolon tasolla yhtä välttämätön kuin sähkön negatiivinen ja positiivinen varaus. Tämä kaksinaisuus kuuluu näiden superuniversumien ja ajallisuuden ja avaruuden maailmoja kansoittavien luotujen evoluution mukaiseen kasvuun. Meidät tunnustetaan aina agondontereiksi (jotka ovat peräisin jostakin eristetystä maailmasta), ja itse kannan tätä tunnusmerkkiä ylpeydellä, mutta tulisiko meidän myös protestoida sitä vastaan? Saada tänä maail-

manaikana olla nainen (niin kuin minä) ja agondonteri, on kunnial!

Yhteiskunnassamme esiintyy niin paljon enakkoluuloisuutta, pelkoa ja turvattomuutta, että ylireagoimme, kun lopulta alamme vaatia jonkin yhteiskunnan, järjestelmän, tilanteen tai ympäristön sisältämän epätasa-arvoisuuden oikeudenmukaista korjaamista. Ja vaatii aikaa saada tilanne todellakin **korjautumaan**. Tämä on normaalia inhimillistä käyttäytymistä. Nyt on kuitenkin aika meidän tarkastella, mitä maailmassamme todella on, ja tehdä niin nyt omaamamme tieto miehen ja naisen tasa-arvoisuudesta lähtökohtanamme, jotta **korjaisimme** tilanteen näyttämättä niin tehdessämme naurtavilta ja hukkaamatta arvokasta aikaa ja energiaa.

Sukupuolia koskeva *Urantia-kirjan* ilmoituksen sisältämä tieto on varsin selkeää. Jos lähdemme liikkeelle pohjalta, eli tästä ja nyt, meidän on tartuttava seuraavaan:

Älyllisiltä perustoiltamme olemme identtisiä. Sekä mies että nainen käyttävät samoja ihmisälyn muodostavia mielenauttajahenkiä. *Mielenauttajahenget kasvavat kokemuksellisesti, mutta niistä ei milloinkaan tule persoonallisia. Ne kehittyvät toiminnan osalta, ja ensimmäisten viiden* [intuitio, ymmärrys, rohkeus, tieto, neuvo] *toiminta eläinten olento-luokissa on tiettyyn määrään asti välttämätöntä kaikkien seitsemän toiminnalle* **ihmisen älynä**. [403:1; korostus minun]. Ei ole mitään miespuolista mielenauttajaa ei myöskään naispuolista, on vain niistä seitsemästä mielenauttajahengestä koostuva ihmeellinen lahja, jotka muodostavat älyllisen kykymme ja yhdistävät meidät mieleen.

Älyllinen kapasiteettimme perustuu ihmisaivojen tilaan sinä hetkenä, jolloin kukin mielenauttaja siihen kytkeytyy, ja näin on sekä miehen että naisen kohdalla. **Kaikkien uusien elollisluokkien fysiologinen varustus ja anatominen rakenne ovat vastaus fyysisen lain vaikutukseen, mutta niiden jälkeen tuleva mielellisyys on mielenauttajahenkien antama lahja, joka annetaan aivojen synnynnäistä kapasiteettia vastaavasti** [670:1; korostus minun].

Emme saa kaikkia seitsemää mielenauttajaa yhdellä kertaa, ja tämä aiheuttaa laajaa älyllistä eroavuutta sekä miehissä että naisissa. *Suuntaajat pääsevät kuolevaisen mielen sisälle vasta, kun mielenauttajahenget ovat mielen sisällä asumalla ja sieltä käsin hoivaamalla sen asianmukaisesti valmistaneet ja kytkeneet Pyhän Hengen virtapiiriin. Ja jotta ihmismieli täyttäisi Suuntaajan vastaanottamisen edellytykset, tarvitaan siinä kaikkien seitsemän mielenauttajan koordinoitua toimintaa. Luodun olennon mielen tulee osoittaa*

pyrkimystä palvontaan ja ilmentää viisauden toimintaa sillä, että se tuo julki kyvykkyyttä valinnan tekemiseen esiin nousevien hyvän ja pahan arvojen välillä — kyvykkyyttä moraaliseen [1187:1; korostus minun].

Kerrotaan, että jos jossakin maailmassa toimii Totuuden Henki, **Suuntaajat saapuvat poikkeuksetta samana hetkenä, jona seitsemäs mielenauttajahenki ryhtyy toimimaan ja viestittää Universumin Äiti-Hengelle, että se on potentiaalisella tasolla onnistunut koordinoimaan kuuden auttajakomppaninsa tällaiselle kuolevaisen älytoiminnalle aiemmin osoittaman hoivan.** [1187:2; korostus minun].

Viimeiset kaksi seitsemästä mielenauttajasta ovat järjestyksessä **palvonta** ja **viisaus**. Ja koska kohdassa 1187:0 sanotaan, että nykyisin kuluu viisi vuotta, kymmenen kuukautta ja neljä päivää saavuttaa seitsemäs kehä ja Suuntaajan saapua ensimmäisen moraalisen päätöksen hetkellä, **on varsin ilmeistä, että kaikkien seitsemän mielenauttajan kytkeytymiseen ja toiminnan alkamiseen tarvitaan sama aikamäärä.**

Tämä lisää vanhempien vastuuta lapsen opettamisessa ja ohjaamisessa hänen viiden ensimmäisen elinvuotensa aikana. **Mutta sitäkin tärkeämpää on olla lasta kohtaan kärsivällinen ja ymmärtäväinen, sillä ei ole mitään keinoa päätellä, milloin lapsi saa mielenauttajat ja jos ne jo toimivat.**

Intuitiohengen on oltava paikalla mielen syntymän hetkellä, sillä nimenomaan mielenauttajat kytkevät meidät mieleen. Emme tiedä, milloin vauva saa **ymmärryksen** hengen. Tiedämme hänen saaneen **rohkeuden** hengen vasta, kun tällainen piirre hänessä ilmenee. Emme tiedä, milloin **tiedon** henki kytkeytyy, emme liioin tiedä lapsen **neuvon** hengen saamisesta. Ellemme seuraa asiaa erittäin tarkoin, emme tajua, että lapsen kysymykset Jumalasta mahdollisesti osoittavat **palvonn**an hengen ilmaantuneen. Sen jälkeen tulee **viisauden** henki ja kohta ilmaantuu ensimmäinen moraalinen päätös, jos lasta on oikein opetettu.

Persoonallisuudella ei ole sukupuolta, sillä se on lahja Isältä, eikä hänen olemassaolotasollaan ole sukupuolia. (Huomaa: Mitään jakoa mieheyteen ja naiseuteen ei esiinny ratkaisevan tärkeiden osatekijäin, kuten mielenauttajien, mielen, älyn, persoonallisuuden, Pyhän Hengen, Totuuden Hengen ja Ajatuksensuuntaajan, kohdalla; välttämätön mieheyden ja naiseuden kaksinaisuus esiintyy vain genetiikassa, ympäristötekijöissä, anatomiasa ja kemiallisissa tekijöissä. **Sukupuolijako ilmenee vain aineellisella tasolla — mutta yksilössä on muitakin kaksinaisuuden ilmenemismuotoja.**

Kaksinaisuus näkyy miehinä ja naisina, mutta se näkyy myös yksilöinä. Olemme kaksinaisia elämellis-inhimillisine olemuksinemme, ja meidän on päästävä tilanteen herraksi. Lisäksi olemme kaksinaisia fuusiossa: sielu–Suuntaaja. Jumala on luonut universumin, jossa kaksinaisuus esiintyy. Itse asiassa vain hän itse on ykseys. Joitakin kaksinaisuuden esimerkkejä ovat:

Alaslaskeutuvat olennot / Ylösnousemusolennot

Kokemuksellinen / Eksistentiaalinen

Valo / Pimeys

Aineellinen / Hengellinen

Negatiivinen / Positiivinen

Ja niin edelleen, ja voisimme jatkaa vain omaa olemassaoloamme tarkastellen.

. . . ykseydestä sikiää kaksinaisuus, . . . kaksinaisuudesta sikiää kolmiyhteys ja kolmiyhteys on kaikkien olevaisten ikuinen esi-isä [1157:4].

Koska Jumala on itsestään olemassa oleva, hän on absoluuttisen riippumaton. Itse Jumalan identiteetti kieltää muutoksen. "Minä, Herra, en muutu." "Jumala on muuttumaton; mutta vasta saavuttaessanne paratiisillisen statuksen voitte edes alkaa ymmärtää sitä, miten Jumala voi

siirtyä yksinkertaisuudesta monimutkaisuuteen, identiteettistä variaatioon, liikkumattomuudesta liikkeeseen, infiniittisyydestä finiittisyyteen, jumalallisuudesta ihmisyyteen ja ykseydestä kaksuteen ja kolmiyhteisyyteen. Ja Jumala voi näin muunnella absoluuttisuutensa ilmentymiä siksi, ettei jumalallinen muuttumattomuus merkitse liikkumattomuutta; Jumalalla on tahto — hän on tahto. [58:7]

Infiniittisyyden aikojentakainen lepotila vaatii segmenttoimista ennen kuin ihminen yrittää sitä käsittää. Infiniittisyydessä on ykseys, joka käsillä olevissa luvuissa on ilmaistu MINÄ OLEN -olevaisena — luodun olennon mielen tekemänä ensimmäisenä postulaattina. Mutta luotu ei voi milloinkaan ymmärtää, mistä johtuu, että tästä ykseydestä tulee kaksinaisuus, kolmiyhteisyys ja moninaisuus samalla, kun se kuitenkin pysyy kvalifioimattomana ykseytenä. Ihminen kohtaa samanlaisen pulman pysäytyessään miettimään Kolminaisuuden jakamatonta Jumaluutta Jumalan monikollisen personoitumisen. [1261:7]

Sen sijaan, että tuskittelisimme sitä, että Jumalaa kutsutaan Isäksemme, huolehtikaamme mieluummin siitä, että tunnemme häntä enemmän ja yritämme tulla enemmän hänen kaltaisikseen, kuten hän itse on pyytänyt: *Olkaa sen vuoksi täydelliset niin kuin taivaassa oleva Isännekin on täydellinen [1584:4; 1784:7].*

Uutisia Skandinaviasta

Marraskuussa 1999 Göteborgissa kokoontui erään ranskalaislukijan vierailun vuoksi kiireellä koolle kutsuttuun tapaamiseen ryhmä Skandinaviassa asuvia lukijoita. Sitä voitaisiin pitää ensimmäisenä, mutta ei suinkaan viimeisenä, skandinaavisena kokoontumisena. Skandinavian kolme pääkieltä ovat jotakuinkin samankaltaisia, mutta ne eivät kuitenkaan ole riittävän samanlaisia tehdäkseen skandinaavisesta IUA-yhdistyksestä

käytännössä toimivan. Siitä huolimatta keskustelimme, miten parhaiten koordinoisimme ponnistuksemme *Urantia-kirjan* kääntämiseksi kielillemme. (Suomi muuten on **pohjoismaa**, mutta ei kuulu Skandinaviaan; heidän kielensä on meille täysin käsittämätöntä.) Olimme myös mukana ottamassa ensi askelia opintoryhmän perustamiseksi Göteborgiin. Jos hanke toteutuu, se olisi Oslon opintoryhmän ohella ainoa skandinaavinen opintoryhmä.

Internetin *Urantia-kirja* -koulu tiedottaa

The *Urantia Book* Internet School (UBIS), joka on *Urantia*-säätien tukema palveluprojekti, aloitti toisen lukukautensa 7.2.2000. Ensimmäiset talvikurssit ovat jo menossa, mutta voit ilmoittautua 10.4.2000 alkaville kevään kurseille. Käväise UBIS:n sivulla *Urantia*-säätien verkkosivustossa (www.urantia.org), tutustu kurssiluetteloon ja

ilmoittaudu. Kysymyksiin vastaa ja opettaja / vetäjiksi ilmoittautumisia ottaa vastaan Dorothy Elder, delder03@sprynet.com

Internetin suomenkielisestä *Urantia-kirja* -koulusta kiinnostuneita pyydetään ottamaan yhteyttä Martti Vanniseen, vanninen@pcuf.fi

Tasapainoinen, ehyt persoonallisuus —uskonnollisen kasvun perusta

RALPH D. ZEHR
Karepa, Viro, 1999

Sanakirja määrittelee uskonnon seuraavasti: “universumin alkusyytä, luonnetta ja tarkoitusta koskevien uskomusten kokonaisuus, erityisesti kun universumi käsitetään ylinhimillisen toimijan tai toimijoiden luomukseksi; siihen liittyy tavallisesti antaumusta merkitseviä ja ritualistisia menoja ja usein se sisältää ihmiselämän viettämistä koskevan moraalikoodiston.” (*Webster’s New Universal Unabridged Dictionary*, 1996).

Urantia-kirja tarjoaa monta uskonnon määritelmää. Tarkastelkaamme seuraavia kolmea:

1. *Aito uskonto on varauksetonta omistautumista jollekin sellaiselle todellisuuteen kuuluvalla asialle, jolla uskova arvioi olevan korkeinta arvoa hänelle itselleen ja koko ihmiskunnalle. Ja kaikkien uskontojen merkittävimmät tunnusmerkit ovat: kyselemätön uskollisuus ja varaukseton omistautuminen korkeimmille arvoille.* [1100:3]

“Kyselemättömästä uskollisuudesta ja varauksettomasta omistautumisesta” johtuen uskonnonharjoittajista on aika ajoin tullut fanaattisia, jopa radikaaleja. Uskonnonharjoittajain tulisi sen vuoksi pyrkiä terveeseen ja tasapainoiseen uskonnolliseen kokemukseen. Sellaisen puuttuessa vaanii toisaalta radikalismiin toisaalta asketismin vaara.

2. Seuraava määritelmä puhuu asiasta sanomalla, että *todellinen uskonto on elävää rakkautta, palvelevaa elämää* [1100:7]. Muitten palveleminen vie mukanaan koko persoonallisuuden. Se vaatii täsmällistä käsitystä toisen henkilön tarpeista. Ollakseen tehokasta sen täytyy ottaa huomioon, mikä on palveltavan parhaiten intressien mukaista. Se kysyy arvostelmia. Se saattaa johtaa uusiin ja outoihin kokemuksiin. Toisinaan se edellyttää yrityksen ja erehdyksen tien läpikäymistä. Tärkeintä on, että oikea palvelu perustuu rakkauteen ja johtaa suurempaan rakkauteen. Vilpittömän rakkaus panee liikkeelle koko persoonallisuuden. Parempaa keinoa elämän terveen tasapainoisuuden ylläpitämiseen ei ole kuin on aktiivinen mukanaolo kanssaihmistensä palvelemissa.

3. *Uskonto on jumalallisen kokemista alkuaperältään evolutionaarisen moraalisen olennon tietoisuudessa. Se edustaa ajallisuudessa saatua aitoa kokemusta ikuisista realiteeteista, hengellisten tyydytysten todellistumista jo, kun vielä eletään liballisessa habmossa.* [1104:4]

Kahlitsematon uskonnollinen kasvu projisoi persoonallisuuden kauas tulevaisuuteen, sillä se on reaktio sisäisiin tarpeisiin, joita ruokkii itsensä Jumalan osanen. Vaikka se tapahtuukin ajallisuuden ja avaruuden näyttämöllä, se ylittää ajallisuuden ja avaruuden ja antaa persoonallisuudelle kyvyn kokea laajenevan sielun toiminnan ja kontaktien kautta ikuisuuden realiteetteja. Uskonto näin ollen aktivoi ihmispersonallisuuden älyllisellä, moraalisella, sosiaalisella ja hengellisellä tasolla.

Tasapainoisen persoonallisuuden tärkeyttä uskonnollisessa kasvussa ei voi ylikorostaa. Ihmiskokemuksen koko leveys ja syvyys tarjoavat sille maaperän. Seuraavat toteamukset osoittavat, että uskonnollinen kasvu edellyttää ihmispersonallisuuden kaikkien puolien koordinoitua ja yhdistymistä.

Uskonnolliselle kasvulle välttämätön maaperä edellyttää, että elämä eletään yhä enemmän itseään totenttaen, että luontaiset ominaisuudet koordinoidaan, että harjoitetaan tietojen selvilleottamista ja omataan kohtuullisessa määrin uskallusta, että koetaan tyytyväisyyden tunteita, että pelko toimii asioihin huomion kiinnittämisen ja asioista tietoisena olemisen kannustimena, että ihmettä koetaan tunnetaan mielenkiintoa ja että ollaan normaalilla tavalla tietoisia omasta pienuudesta — ollaan nöyriä. Kasvu perustuu myös minuuden löytämiseen, johon liittyy itsekritiikki... [1094:7]

Ainoa ihmisen antama panos kasvun hyväksi on hänen persoonallisuuteensa sisältävien kaikkien kykyjen liikkeellepano — elävä usko. [1097:4]

Mutta uskonnollisen elämäntavan suurena ongelmana on vehollisuus yhdistää persoonallisuuden sisältämät sielunvoimat RAKKAUDEN herruuden avulla. Terveys, mentaalinen suorituskyky ja onnellisuus seuraavat fyysisten järjestelmien, mielen järjestelmien ja henkisten järjestelmien yhdistämisestä. [1097:7]

Uskonnollisen kasvun eteneminen johtaa lamaannuksesta konfliktin kautta koordinoitumiseen, epävarmuudesta epäilemättömään uskoon, kosmisen tietoisuuden piirissä vallitsevasta hämmingistä persoonallisuuden eheytymiseen, ajallisesta tavoitteesta ikuisen, pelon orjuudesta Jumalan poikauden vapauteen. [1098:5]

Tosiasiaan on, ettei uskonto kasva, ellei rakentava arvostelu sitä kasvata, ellei filosofia sitä avarra, ellei tiede

sitä puhdistaa ja ellei uskonnollinen toverihenki sitä ravitse.
[1088:8]

Tämän esityksen tarpeita ajatellen hyväksymme sen perusolettamuksen, että kuolevaisen kokemuksessa on kysymys vuorovaikutuksesta seuraavilla kolmella tasolla:

1. *Aineellinen ruumis.*

2. *Aineellisuuden ylittävä ihmisolenon puoli: sielu tai jopa hänen sisimpäänsä kätkeytyvä henki.*

3. *Ihmisen mieli; mekanismi hengen ja aineen, aineellisen ja hengellisen, välistä yhteydenpitoa ja yhteenkätkeytymistä varten.* [1110:9—11]

Elämämme alkaa lähes kokonaan aineelliseen ruumiiseen keskittyvänä. Vähitellen kehkeytyy tietoisuus ruumiimme ulkopuolella olevista aineellisista olevaisista. Alamme tajuta ympärillämme muita olentoja, ja sen myötä meistä tulee sosiaalisesti tietoisia. Kanssakäymiseen muitten kanssa sisältyy mahdollisuus moraalisen luonteenlujuuden kasvamiseen. Ne teistä, jotka ovat kokeneet vanhemmuuden, olette saaneet tehdä ensi käden havaintoja tästä minuuden varhaiskehityksestä.

Lapsen ensimmäisen moraalisen päätöksen tuloksena Ajatuksensuuntaaja lähetetään hänen mielensä sisimpään. Näin tapahtuu keskimäärin vähän ennen lapsen kuudetta syntymäpäivää. Lapsen hallussa on näin täysi hengellinen potentiaali sielun kasvun alkamiseen, suuntaajafuusion toteutumiseen, ylösnousemuselämänvaiheen loppuunsaattamiseen ja kuolevaisfinaliittien joukkokunnan jäseneksi pääsemiseen.

Kaikkien meidän edessämme on haaste muuntaa nämä potentiaalit aktuaaleiksi. Näissä uskontoa käsittelevissä luvuissa esitetään kaksi erityistä tapaa, jotka auttavat mainittujen potentiaaliemme saavuttamista. Ensimmäisenä mainitaan apu, jonka ilmoitus voi antaa aineellisten ja hengellisten realiteettien yhdistämisessä, ja toisena mainitaan perinpohjaisen tietämyksen hankkiminen Jeesuksen elämästä sellaisena kuin hän sen eli omassa synnyinmaailmassamme. Pyrkiessämme oppimaan hänestä hänen työnsä *kuolevaiskokemuksen yhdistämiseksi ja inhimillisten pyrkimysten yhteensovittamiseksi* [1103:6] jatkuu.

Ilmoituksen tärkeyden ymmärtääksemme, palauttakaamme mieleemme nuoren henkilön kokemus tietoisuuden laajenemisesta. Tarkastellessamme universumia ulkopuolelta, panemme merkille materiaalis-fyysisen todellisuuden, joka on sekä ennalta arvattavaa että mitattavaa. Fyysisten kappaleiden välinen vetovoima esimerkiksi pysyy vakiona ja matemaattisesti määriteltynä. Voimme tehdä

havaintoja elektromagneettisesta spektristä, joka ulottuu suuritehoisesta kosmisesta lyhytaaltosäteilystä matalatehoisiin pitkäaaltoisiin radioaaltoihin. Olemme täysin tietoisia siitä spektrin lohkoista, johon näkyvä valo kuuluu. Kysymyksessä on itse asiassa luontainen spektri, joka ulottuu violetin lyhyemmistä aallonpituuksista punaisen valon pitempiin aallonpituuksiin. Näkyvän valon aallonpituudet vaihtelevat 400 ja 700 nanometrin välillä. Siirtyessämme spektrillä punaisen ohi pitempiin aallonpituuksiin kohtaamme infrapunaisen, jonka aistimme lämpönä. Jos siirrymme vastakkaiseen suuntaan, kohti lyhyempiä aallonpituuksia, vastaanamme tulevat ultravioletit ja sen jälkeen röntgensäteet.

Silmä on rakentunut erottamaan valospektrin energian. Valospektri toisin sanoen määritellään niin, että se on elektromagneettisen spektrin se lohko, jonka silmän verkkokalvo aistii. Verkkokalvon sensoriset alueet koostuvat kahdesta elementistä: tapeista, jotka ovat väriherkkiä, ja sauvoista, jotka aistivat valon valkoisena ja harmaan eri sävyinä. Sauvat ovat paljon tappeja herkempiä, mikä selittää sen, miksi emme tietyn vaiheen jälkeen enää erota värejä valon illalla himmetessä. Tuossa vaiheessa valon intensiteetti on pudonnut sen energiatason alapuolelle, joka on tarpeen, jotta tapeissa oleva näköpigmenti stimuloituisi, ja sen jälkeen ollaan riippuvaisia sauvoista, jotka aistivat valon positiivisena tai sen puuttuessa negatiivisena eli mustana. Ilmiöt ovat ennalta arvattavia, mitattavia ja ne voidaan toistaa. On mahdollista esittää loputon määrä vastaavia esimerkkejä kemian, tähtitieteen, geologian, fysiikan ja biologian alalta.

Toisaalta, tarkastellessamme universumia sisältä käsin, se näyttäytyy täysin erilaisena. Nyt tiedostamme sisäiset yllykkeet, joiden lähde on yhteys hengelliseen todellisuuteen. Siellä on Ajatuksensuuntaaja, joka on yhteydessä mieleen ylitietoisuuden tason kautta. Siellä on Totuuden Henki, joka toimii syvällisellä tavallaan ihmismielen kanssa ja joka huolehtii erityisesti siitä, että se auttaa ihmismieltä tunnistamaan totuuden reaalisuuden, eli sen huolena on *vakuuttuneisuus totuudesta* [1949:3]. Sitten siellä ovat serafikumppanit, jotka toimivat kanssamme lähinnä sosiaalista ympäristöämme manipuloimalla. Kun alamme tajuta näiden sisäisten, aineellisuuden ylittävien realiteettien todellisuuden aineellisen todellisuuden vastakohtana, tulemme tietoisiksi siitä valtavasta kuilusta tai repeämästä, joka ammottaa aineellisten ja hengellisten realiteettien välillä. Mitään loogista tai filosofista keinoa rakentaa yhteys tai silta näiden kahden välille ei ole. Tuloksena on tunne universumitodellisuuden kah-tiajaosta eli kaksinaisesta luonteesta. (1136:2—1137:3).

Tämän ongelman ratkaisu on tarjolla morontiamailmoissa morontian motan muodossa. Kysymyksessä on se todellisuuden taso, joka sijaitsee aineellisen ja hengellisen välillä ja joka antaa meille efektiivisesti hyvyn tajuta aineellinen ja hengellinen sekä niiden väliin tuleva todellisuus, joka puuttuu aineellisista maailmoista.

Jo ennen kuin saavutamme morontiamailmat, meille tarjoutuu ratkaisu, joka tulee ilmoituksen kautta. Ilmoitus tarjoaa periaatteessa heidän todistuksensa, jotka ovat peräisin kaiken olevaisen lähteestä ja keskuksesta ja jotka voivat osoittaa, että täällä aineellisena ja hengellisenä havaitsemamme ilmeisen selkeästi erilliset todellisuudet ovat itse asiassa itsensä suuren Jumalan erillisiä julkituloja. Mikäli voimme uskon kautta hyväksyä, että hän on kaiken todellisuuden luoja, että nämä yksinkertaisesti vain edustavat hänen käsittämättömän olemuksensa eri aspekteja, siinä tapauksessa pääsemme henkilökohtaiseen eheyteen koskien hänen monivaiheista luomustaan täällä ja nyt.

Edellä sanottu on esitettävissä lyhyesti seuraavin sanoin: *Näin ilmoitus siis kattaa menestyksellisesti aineellisen ja hengellisen välissä olevan kuilun, jopa luodun ja Luojan, ihmisen ja Jumalan, välisen kuilun* [1106:9]. Tulisi huomata, että näiden Jumalan erilaisten ilmentymien yhdistäminen on jatkuva *Paratiisiin-nousun kokemus* [1138:2].

Näyttää sovelialta pysähtyä hetkeksi pohtimaan sitä ainutlaatuista tilaisuutta, joka on sekä sinulla että minulla siinä, että voimme käyttää tätä kaikkein viimeisintä käänteentekevää ilmoitusta, planeettamme viidettä ilmoitusta, universumitodellisuuden hahmottamisemme yhtenäistämiseen. Käytettävissämme on suuren universumiolentojoukon antama todistus, ohjeet ja neuvot. Heihin kuuluu olentoja alkaen Jumalallisesta Neuvonantajasta, jolla on monet kerrat ollut ylivertainen ilo oleskella siellä, missä *Universaalinen Isä on välittömästi ja henkilökohtaisesti läsnä* [32:1], ja päätyen toisasteiseen keskivioliolentoon, joka aikanaan toimi apostoli *Andreasta huolehtivana... suojelijana* [1321].

Mikä etuoikeus, mikä haaste, mikä tilaisuus, mikä kokemus kuuluukaan meille tämän kirjan myötä!

Olemme tarkastelleet ilmoituksen osuutta universumin todellisuuksista omaamamme älyperäisen näkemyksen yhdentäjänä. Tarkastelkaamme seuraavaksi Mestarin täydellisen tasapainoista, eheää, täydellistynyttä elämää. Näissä uskontoa käsittelevissä luvuissa on peräti kymmenen erityistä viit-

tausta Jeesuksen elämään ja opetuksiin. Näyttää siis siltä, että luvun laatija haluaa viestittää meille, ettei mikään vakavasti otettava uskonnon tarkastelu ole mahdollista tarkastelematta Jeesuksen elämää ja sitä, miten hän sen eli. Kohdassa 2090:4 sanotaan: *Mitä kaikkea ihminen tietääkin, suurin arvo on kuitenkin sillä, että tuntee Jeesuksen uskonnollisen elämän ja tietää, miten hän sen eli.*

Jaksossa "Uskonnollisen elämäntavan korkein ilmenemä" sanotaan: *Mestarin persoonallisuuden ainutlaatuinen piirre ei niinkään ollut sen täydellisyys kuin sen sopusuhtaisuus, sen erinomainen ja tasapainoinen eheys* [1101:5].

Hän oli aidosti vilpittön, hänessä ei ollut hitustakaan teeskentelijää. *Hän eli totuutta täsmälleen niin kuin hän sitä opetti ja Hän oli kaikkea totuutta kohtaan empimättömän uskollinen* [1101:6]. Hän oli järkevä, helposti lähestyttävä, käytännöllinen, hänelle oli *tunnusomaista asialle pyhittäytyneen terve järkevyys* yhdistyneenä *erinomaiseen arvostelukykyyneen ja oivalliseen sopivaisuuden tajuun...* Hän oli *enemmän kuin täynnä jumalallista innostusta, mutta hänestä ei silti koskaan tullut fanaattista* [1101:7; 1102:1].

Hän oli *tunne-elämältään aktiivinen, muttei koskaan häilyväinen... hänellä oli runsas mielikuvitus, mutta hän oli silti aina käytännöllinen* [1102:1], rohkea, muttei koskaan huimapäinen, varovainen, muttei koskaan pelkurimaisesti, myötätuntoinen, muttei koskaan hempeilevä, ainutlaatuinen, muttei eriskummallinen, hurskas, muttei hurskasteleva.

Hän oli niin perin ryhdikäs siksi, että hän oli täydellisen eheä... [1102:1]. Hän oli *vapaa kaikesta abdasmielisydestä. Hänen myötätuntoinen sydämensä sulki sisäänsä koko ihmiskunnan, jopa universumin* [1102:3].

Hän oli tavallisesti hyväntuulinen, muttei sokea optimisti. Hän oli suorapuheinen, mutta aina hyväntahtoinen; avoin, mutta aina ystävällinen.

Samalla kun hän eli elämäänsä kokonaisen universumin innoitukseksi, samalla hän veljeili pikkulasten kanssa.

Jeesus oli täydellisen ehjä ihmispersoonallisuus. Ja tänäkin päivänä — aivan kuten aikanaan Galileassa — jatkaa hänen työnsä kuolevaiskokemuksen yhdistämiseksi ja inhimillisten pyrkimysten yhteensovittamiseksi. Hän eheyttää elämän, jalontaa luonteen ja yksinkertaistaa kokemuksen. Hän astuu ihmisen mieleen sitä kobottaakseen, sen muuntaakseen ja kirkastaakseen. On kirjaimellisesti totta, kun sanotaan: "Jos jollakulla on sisimmässään Kristus Jeesus, hän on uusi luomus; vanha on katoamassa; katso, kaikki tulee uudeksi." [1103:6]

Perhe — kosmisten kansalaisten synnyinpaikka

Täysistuntopuhe, IC99, Kanada, elokuussa 1999

PAUL SNIDER

Illinois, Yhdysvallat

Tekijänoikeudet 1999 omistaa Paul Snider. Kaikki oikeudet pidätetään.

Julkaistaan tekijän luvalla.

Tervehdin sisimmässänne olevaa Jumalaa.

* * *

Saatamme lapsen maailmaan. Se on yksinkertaista ja tavanomaista, mutta erinomaisen mutkikasta. Olemme nyt tietten tai tietämättämme joutuneet verrattomimpaan vastuuseen, mihin ihminen voi elämänsä aikana joutua¹. Olemme ryhtyneet hoivaamaan ja muovaamaan kosmista kansalaista. Miten paljon taivaallinen Isä meihin luottaakaan myöntäessään meille erioikeuden tehdä jotakin tällaista². Hän antaa lapsensa meidän huostaamme³. Tämä on pyhin kaikista ihmisen luottamustehtävistä⁴, inhimillisistä velvollisuuksista arvokkain⁵. Tiedostimmepa sitä tai emme, nämä ovat silti elämän tosiasiat.

(Tulet muuten huomaamaan, että viittaaan puheessani melkolailla usein *Urantia-kirjaan*. Mainitsen kyseisen kohdan kuitenkin vain harvoin erikseen.)

Mikä perhekäsitteessä on sellaista, joka tekee siitä niin perin juurin tärkeän? Miksi *Urantia-kirja* sanoo, että lähes kaiken pysyvää arvoa omaavan juuret ovat perheessä⁶, että koti on sivilisaation säilymisen **ainoa** toivo⁷? Mistä johtuu, että Jeesuksen elämäkatsomuksessa perheellä oli keskeinen sija, nyt ja tämän jälkeen⁸? Mitä tässä yksinkertaisessa käsitteessä on sellaista, joka resonoi täältä Paratiisiin saakka ja sen tuollekin puolen?

Jokunen vastaus uskoakseni löytyy, jos tarkastelemme sitä, mitä perheet tekevät. Jokainen perhe on ainutlaatuinen; ei ole kahta, joiden dynamiikka olisi täsmälleen sama. Siitä huolimatta perheet tekevät enemmän tai vähemmän taidokkaasti samaa.

Perhe-elämän piirissä olemme kuin teräviä, karkeareunaisia kiviä, jotka on heitetty yhteen pusiin. Törmäilemme jatkuvasti toisiimme ajan virrassa. Kaiken hioutumisen ja hiertämisen jälkeen terävät reunat alkavat hävitä. Meistä tulee sileitä vierinkiviä. Sovitamme ristiriitamme. Opetamme lapsillemme rauhallisia askareita⁶. Perhe on tärkein sivistäjä⁹.

Oikea perhe opettaa ystävien, naapureiden ja yhteisön jonkinmääräisellä myötävaikutuksella lähes kaiken, mikä elämässä on todella oleellista⁹. Niin

Urantia-kirja meille kertoo. Niin oma kokemuksemme todistaa. Mikä elämässä sitten **on** todella oleellista?

Ensimmäiseksi ja etummaisiksi: Alamme oppia rakkautta: miten rakastaa, miten olla rakastettu. Kosmisen kansalaisuuden kaikki perustukset rakentuvat rakkauden kestäväälle pohjalle. Rakkaudetta emme ole mitään. Ellei meissä ole rakkautta, meille ei ole sijaa universumissa. Siinä, miten rakastamme omia lapsiamme, alamme nähdä kajastusta siitä — itse asiassa alamme kokea sitä — miten Jumala suhtautuu universumilapsiinsa. Samalla — jos sen oikein oivallamme — esitämme lapsillemme ensimmäisen ilmennyksen pitkistä, kohoavasta sarjasta ilmennyksiä Jumalan tavasta rakastaa kaikkia universumilapsiaan¹⁰. Alamme ilmentää varauksetonta rakkautta.

Toiseksi opimme armeliaisuutta. Olen itse ollut niin useasti ansaitsemattoman armeliaisuuden kohteena, että olen ruvennut määrittelemään armeliaisuuden sellaiseksi, jota osoitat jollekulle, joka ei sitä ansaitse. Jos se on ansaittua, se ei ole armoa; se on oikeudenmukaisuutta.

Joku sanoi minulle kerran, että koti on paikka, jonne menee, kun ei voi mennä minnekään muualle. Tuota ajatellessani, ajatellessani kaikkia niitä lapsia, jotka eivät voi koskaan enää mennä kotiin — kuvitellessani heidän silmiään — sydämeni vuotaa kyneleitä. Armeliaisuus on jotakin, jota osoitat jollekulle, joka ei sitä ansaitse. Koti on se paikka, jossa alamme oppia armeliaisuutta ja anteeksiantamista. Armo on sovellettua rakkautta¹¹.

Kolmanneksi opimme hoivaamista. Oikea vanhempi huolehtii lapsesta jatkuvasti¹². Hoivaaminen ei tarkoita hemmottelua. Päinvastoin. Hoiva keskittyy seikkoihin, jotka lujittavat luonnetta. Ajan myötä lapset huomaavat tämän ja arvostavat sitä. Ja tämä palvelu jatkuu niin kauan kuin lapsen ja vanhemman suhde on olemassa. Et koskaan lakkaa olemasta isä. Et koskaan lakkaa olemasta äiti.

Luettelo voisi jatkua jatkumistaan. Niin monia muita seikkoja. Perhe opettaa seuraavalle sukupolvelle kulttuuria¹³. Perhe opettaa kärsivällisyyttä, altruismia, suvaitsevuuutta, pitkämielisyyttä¹⁴. Se opettaa myös velvollisuudentuntoa, vastuullisuutta, kuria, tekojen seurauksellisuutta. Se opettaa meille,

että olemme kaikki sidoksissa toisiimme, että me nousemme tai kaadumme — vähän tai paljon kerrallaan — perheen kunkin jäsenen toimien myötä¹⁵. Perhe ei ole sellaisen suuren yhtiön kaltainen, jossa voi sanoa: Meillä on tänä vuonna vähän rahahuolia. On pakko tehdä leikkauksia. Anteeksi vaan kaverit, mutta meidän täytyy antaa joillekuille teistä lopputili. Onnea vaan matkaan¹⁶.

Tuollainen ei käy. Perheessä ei ketään lomauteta eikä kenellekään anneta lopputiliä. Perhe opettaa: Olemme kaikki samassa veneessä. Nousemme tai kaadumme yhdessä... Ajatus palaa vähän väliä mieleeni: Onko Isän tahto, ettei kukaan joutuisi hukkaan.

* * *

Puoli vuotta sen jälkeen, kun olin löytänyt Jumalan, löysin *Urantia-kirjan*. Elettiin vuotta 1965. Mary on ollut osa tätä kaikkea alusta lähtien. En voi ryhtyä kertomaan teille, miten arvokasta se on ollut.

Urantia-kirja teki meidät tietoisiksi ulottuvilamme olevasta läsnäolevasta, elämänpiiristä, joka on äärettömän paljon arvokkaampi kuin ihmiskunnan luontainen elämä¹⁷. Halusimme siitä lisää selvyyttä, tutkailla sen yleviä polkuja ja mennä, minne ikinä ne johtaisivatkaan. Halusimme tutustuttaa lapsemme *Urantia*-opetusten majesteettiseen kosmiseen kehyskertomukseen. Mutta miten?

Kysymys ei ollut helppo.

Tietämättä mitä muutakaan tehdä, ryntäsimme eteenpäin. Teimme kaikki ajateltavissa olevat virheet, ja muutaman vielä lisää. Kokeilimme kirjan kohtien lukemista päivällisaikaan. Kokeilimme muodollisia oppitunteja lukusuunnitelmiseen ja lukujärjestyksineen kaikkineen. Tietty paljon puhuva katse ilmestyi lasten silmiin. Koetimme muodostaa perheopintoryhmän. Kokeilimme joka kerta fiaskoon päättyneitä perheneuvotteluja. Ei sujunut.

Eräänä päivänä, kun mainittiin Jeesus, panimme merkille, että lapset valtasi viiden, kuuden sekunnin ajaksi aito, levottomuudesta kielivä hiljaisuus. Sitten yksi heistä sanoi: "Ja taas uusi päätäkiivistävä luento."

Se sai meidät pysähtymään. Tunsimme epäonnistuneemme täysin. Yli puoleen vuoteen emme kertaakaan puhuneet kirjasta tai sen opetuksista. Sitten aloimme vahingossa kompuroida eteenpäin, valoa kohti.

Mikä vihdoinkin näytti toimivan, oli perin yksinkertaista ja käytännöllistä. Se alkoi päivällispöydästä. Seuranneiden kuukausien ja vuosien mittaan käytimme muitakin metodeja: toimeenpanimme paljon opintoryhmätoimintaa ja **aina** lasten kanssa, joilla oli vapaus kulkea ympäriinsä, tulla ja mennä mielensä mukaan. Vuosikaudet osallistuimme ihasuttaviin hartaustilaisuuksiin järjestyneen uskonnon

piirissä. Mutta päivällispöytä oli se joka toi mukanaan käänteen.

Mary ja minä olimme järjestäneet elämämme niin, että saatoimme koko perheen voimin istuutua päivällispöytänsä. Televisio kiinni. Ei häiritseviä seikkoja. Rajoitin matkani vain muutama päivään vuodessa.

Päivällispöydän ympärillä istuessamme ryhdyimme kertomaan tarinoita *Urantia-kirjasta*. Emme suunnitelleet sitä opetustapahtumaksi. Se vain kehkeytyi luontaisesti omasta innostuksestamme. Aloitimme kertomalla tarinoita Eedenin puutarhasta, Aataminpojasta ja Ratasta, fandoreista, keskiväliolennoista, Dalamatian tapahtumista, Luciferin kapinasta, Vanista ja Amadonista, elämästä naapuriplaneetalla, mitä tapahtuu kuolonunen jälkeen, morontiamatkasta, Jeesuksesta Hermonvuorella, Jeesuksesta ja Rebekasta — monista Jeesukseen liittyvistä tilanteista. *Urantia-kirja* sisältää koko joukon hyviä tarinoita; jotkin niistä dramaattisia.

Tarinat olivat lapsista kiehtovia, ja heille tuli tavaksi esittää niistä kysymyksiä. Oli luonnollista ja helppoa siirtyä tarkastelemaan tarinoiden taustoja eli ryhtyä opettamaan. Päivän tapahtumista käydyin tavanomaisen keskustelun kuluessa nousi aina esille asioita, joihin löytyi *Urantia*-lukujen näköaloista lisävalaistusta.

Suuri osa siitä, mitä koetimme opettaa, tapahtui vastauksena kysymyksiin. Kaikissa lapsissa on aimo annos uteliaisuutta ja eloisaa mielikuvitusta. Alussa yritimme kuitenkin opettaa liikaa, sanoa liian paljon. Havaitimme pian, että meidän oli opittava perusläksy, joka on tämä: Lapsen tulee hallita oppimisprosessia ja **tuntea**, että hän hallitsee sitä.

Omasta opetuksista kohtaan tuntemastasi innostuksesta juontuen et välttämättä aina seuraa riittävän tarkasti ruumiin kieltä, joka viestittää, että asia on tullut perille tai että oppitunti on nyt ohitse. Sinulla on suuri tarve tuoda esille vielä yksi ajatus täsmentämään keskusteltavaa käsitettä, luetella vielä pari tosiasiaa, esittää vielä yksi esimerkki, tarjota vielä yksi painava huomio... Älä.

Kun silmän katse sanoo 'seis', kun ruumiin kieli viestittää 'seis', pure kieltäsi ja lopeta. **Anna lapsen hallita tilannetta**. Se on tuiki tärkeää. Se pitää ilmapiirin rentona. Se yllyttää lasta esittämään lisää kysymyksiä... Muistan iltoja, kun olemme poistuneet päivällispöydästä vasta puoliltaöin. Kaksi lasta yhdellä polvella, yksi vielä toisella. Kysymyksiä, kysymyksiä, kysymyksiä. Se oli riemullista.

Päivällispöytäkeskusteluihin liittyy vielä yksi mainittava piirre. Mary ja minä näemme asiat monta kertaa eri tavalla. Meillä on samat arvot, mutta käsitystapamme ovat eri näkökulmista. Minun on myös todettava, että Mary — siunattu hänen sydämensä — ei ole koskaan kainostellut mielipiteensä

esittämistä. Vuosien mittaan sattui monet kerrat, että Mary ja minä esitimme erilaiset tulkinnat joistakin Urantia-opetuksista. Ajattelin silloin mielessäni: Herra Jumala, nyt me kyllä sekoitamme penskat perinpohjaisesti. Vasta useita vuosia myöhemmin tulimme tietämään, etteivät he olleet yhtään sekaisin. Mitä heille oli jäänyt käteen näistä kiistoista oli tämä: Ei ole **mitään dogmia**. Jokaisella on vapaus omaan mielipiteeseensä. Nuorelle ajattelijalle se oli vapahduttava paljastus.

* * *

Lastenkasvatusvuosinamme oli kaksi seikkaa, jotka tietoisesti halusimme toteuttaa.

Ennen kaikkea muuta halusimme jokaisen lapsemme kehittävän itselleen henkilökohtaisen, yksityisen ja voimallisen jumalasuhteen ja halun seurata Jeesuksen elämän ja opetusten antamaa innoitusta, minne ikinä se hänet veisikin.

Toisekseen halusimme auttaa lapsiamme kehittämään sellaiset elämänpuitteet, jotka olisivat täysin johdonmukaisia kaikkia universumissa ja sitä kauempanakin elettäviä elämänvaiheita ajatellen — koko morontiaetenemisvaiheen läpi hamaan Paratiisin maailmoihin saakka. Halusimme lastemme tuntevan olonsa universumissa kotoisaksi¹⁸, tietävän, että meillä on ystäviä muissa maailmoissa.

Emme silloin kutsuneet sitä kosmiseksi kansalaisuudeksi, mutta jälkikäteen tarkasteltuna siitä me usein nimenomaan keskustelimme. Paitsi Korkeimmasta. Korkeimmuuden kohdalla me vain näykimme sen reunoja.

Kosminen kansalaisuus ei ala mansiomaailmoista. Se alkaa tästä ja nyt. Yksi *Urantia-kirjan* päätaivoitteista on kertoa meille juuri tuo seikka. Sen lisäksi, että ilmoituksen tarkoituksena on hengellisen muodonmuutoksen aikaansaaminen, se tutustuttaa meidät myös ajatukseen olemisestamme valtaisan hankkeen alkutason osanottajia. Itse asiassa se sanoo: Hei siellä, universumi toimii tällä tavalla. Jo oli aika teidän tulla se tietämään. Nämä ovat universumitodellisuuden faktat. Alkakaapa totutella niihin.

Elämme ja liikumme ja olemme Korkeimmassa Olennessa¹⁹ — kehittyvässä Äiti-Jumalassa²⁰, finiittisessä Jumalassa²¹, ajallisuuden ja avaruuden Jumalassa²², kokemuksen Jumalassa²³. Voimme lähestyä Korkeinta vain kokemuksen välityksellä²⁴. Meidän tulee **tehdä** jotakin²⁵. Emme voi kehittyä ilman Korkeinta. Korkein ei todennäköisesti voi kehittyä ilman meitä²⁶. Meillä on siis velvollisuus Korkeinta kohtaan²⁷. Velvoitteemme on auttaa dynaamisten kokemuspohjaisen hengellisyyden tasojen rakentumista Korkeimman immanenssiin²⁸. Tehtävä on valtava. Koko suuruniversumi on siinä mukana²⁹. Meidän tulee toimia yhdessä täyttäk-

semme oman pikkiriikkisen mutta korvaamattoman osamme³⁰.

Mistä aloitamme? Miten aloitamme? Aion kohta ehdottaa kahdeksan eri toimintamallia, kahdeksan elämänohjetta, jotka saavuttavat vastakaikua Korkeimmassa, jotka sen lisäksi, että ne auttavat meitä kehittymään, auttavat myös Korkeimman kehittymistä. Kyseisten kahdeksan idean lisäksi voimme toteuttaa monia, monia muita asioita, mutta nämä kahdeksan kuvaavat sitä, miten voimme edetä yksilöinä. En edes yritä ehdottaa, miten voimme edetä ryhminä. Mutta yksilöiden kohdalla ne ovat senlaatuista seikkoja, jotka alkavat rakentaa kestäviä perustuksia kosmiselle kansalaisuudelle. Yksityiskohtien osalta vähän laajentaen, päivällispöydässämme keskusteltiin seuraavankaltaisista asioista.

Ensimmäisenä toimenä on **pitäytyä olennaiseen**.

Jokaisen meistä tulee tehdä päätös eloonjäämisestä ja jatkuvasta kasvamisesta, yhä enemmän jumalankaltaiseksi tulemisesta. Meidän tulee **haluta** etenemistä. Mary ja minä annoimme lapsille ehdottoman vakuutuksen siitä, ettei yhtäkään heistä koskaan raahattaisi kiljuvana ja vastaanpanevana olemisen korkeammille tasoille. Kun elämä murjoo sinua, kohdistu huomiosi laajemman maailmanjärjestyksen olennaisuuteen.

Olennaiseen pitäytyminen tarkoittaa pitäytymistä Isän tahtoon koko olemassaolon ainoana kestäväenä periaatteena, nyt ja iäti varmana tienä edistymiseen.

Mutta asiaan liittyy tärkeä lisäsana. Meidän tulee **pitäytyä olennaiseen älykkäästi**. Mitä se ei tarkoita on, että sanoo: Hei pomo, kerro minulle, mitä tehdä, niin minä teen sen³¹. Tuollaisella asenteella ei pääse Paratiisin lähellekään. Kyllä sinusta pitää löytyä oman tahtosi mukaista tehoa.

Mitä se **sen sijaan** tarkoittaa, on älykästä kumppanuutta koskaan sitä unohtamatta, kuka vanhempi partneri on. Älyllinen pitäytyminen olennaiseen tarkoittaa sitä, että me uudestaan ja taas uudestaan — iäti — tuomme mielessämme julki Jumalan meille antamien persoonallisuuden kuuluvien ominaisuuksien täysimääräisen tahdollisen voiman: Isä, **tahdon** täyttää sinun tahtosi. **Valitsen** sinun tahtosi. Ymmärrän sen yliveraisen arvon.

Monet ihmiset uskovat Isän tahdon soveltuvan vain suuriin päätöksiin, merkittävimpiin tekoihin. He luulevat Jumalan olevan liian kiireinen puuttuakseen pieniin ja arkisiin päivittäisen elämän yksityiskohtiin. Tällaisen näkemyksen omaavat eivät

yksinkertaisesti ymmärrä, että Jumala on todellakin infiniittinen.

Urantia-kirjassa on yksi lause, pelkkä virkkeen osanen, joka opettaa selkeästi, että Jumalan tahto ulottuu elämän pienimpiinkin yksityiskohtiin, että jokaisena tietoisena olemassaolomme **hetkenä** meillä on mahdollisuus tehdä valinta hänen tahtonsa hyväksi. Kyseinen lause on sivulla 1555, toisen kappaleen keskivaiheilla, apostoli Johanneksen esitelyssä.

Kysymyksessä on mielestäni *Urantia-kirjan* voimallisimman lause. Siinä sanotaan, että Jeesus jätti aina **pienimmänsä toiveensa** taivaassa olevan Isän tahdon varaan.

Huolettomasta ajattelijasta³² tämäntasoinen sitoutuminen — sadan prosentin taso — olisi kamottavan rajoittava, kuin pakkopaita. Se tekisi meistä hengellisiä unissakävelijöitä. Tosiasiassa se kuitenkin veisi tasan päinvastaiseen. Isän tahto on universumin suurin vapahtava voima. Jeesus osoitti sen elämässään kerran toisensa jälkeen. Ja kuta täysimääräisempää edistymisemme kosmisina kansalaisina on, sitä täysimääräisempänä itse asiassa koemme tämän toteutumisen totuudellisuuden.

Toinen toimenpide on **pysyä rentona**.

En tarkoita kylpytakissa vetelehtimistä. Tarkoitin sisäistä rentoutta. Hengellistä rentoutta. Älä vähän väliä kokeile hengellistä valtimon sykkettäsi. Tämän idean toiminta-ajatus on siinä, että siirtyä jännityksen tilasta tilaan, joka lähestyy hengellistä seesteisyyttä. Meidän tulee harjoittaa tätä kauas tulevaisuuteen saakka. Ei voi kasvaa, kun jännittää.

Kuulemani hengellisesti rentouttavien tarina kehkeytyi kauan sitten sattuneesta kveekariliikkeen perustajan George Foxxin ja William Pennin tapamisesta ennen kuin Penn muutti Pennsylvaniasta. Minulle tarina kerrottiin niin, että Penn oli tuolloin nuori englantilainen, melkoisen jäyhä kaveri, miekkaan vyöttäytyneenä tappelupukari. Hän alkoi kiinnostua kveekareista ja oli aikeissa liittyä heidän uskonnolliseen yhteisöön. Mutta häntä emmytti. Hän siis tapasi George Foxxin.

Penn sanoi: Jos minusta tulee kveekari, miten pitkään voin kantaa miekkaani?

Foxx sanoi: Istahdetaanpa ja rukoillaan yhdessä asian vuoksi.

He rukoilivat yhdessä pitkän tovin. Sitten Foxx vihdoinkin kohotti katseensa ja sanoi: Niin pitkään kuin voit.

Kaskussa paljastuu mielestäni se, miten Jumala suhtautuu meihin. Kulje eteenpäin koko minuutesi kanssa. Älä vilkuile sitä pakkausta, jonka jätit taaksesi. Kanna miekkaasi niin pitkään kuin voit. Mutta

kun panet sen pois, kun se ei enää ole **minuuttasi**, pane se pois iäksi.

Kolmas toimi on **pysyä tasapainoisena**.

Se, että satumme lukemaan *Urantia-kirjaa*, ei merkitse, että olisimme taivasmatkan puolivälin majatalossa. Se merkitsee vain, että **potentiaalimme** on laajentunut. Emme ole valittua kansaa. Emme ole erikoisasemassa. Mitä meillä on, on kaukaisuuksiin ulottuvan kosmisen perspektiivin³³ antama tuki. Haasteenamme on muuntaa potentiaali aktuaaliksi — niiden opetusten todeksi eläminen, joita olemme alkaneet käsittää. Mutta tie tästä sinne on pitkä ja vaikea.

Korostimme aina: Käytä talonpoikaisjärkeäsi. Pidä asiat, jopa *Urantia-kirja*, oikeissa mittasuhteissaan. Omaksu opetusten kokonaisuus. Älä eksy johonkin yksittäiseen osaan.

Vuosi vuoden perään me perheenä näimme yksilöiden kulkevat *Urantia-kirja* kainalossa, mutta he olivat selvästikin kadottaneet tasapainonsa ja heistä oli tulossa kummajaisia. Joillekin heistä se tapahtui heidän omasta syystä. Toisista taas näytti tulevan *Urantia*-liikkeeseen kutoutuvien hajottavien tekijöiden uhreja.

Opetimme lapsille johdonmukaisesti, että kaikilla ihmisillä on luontainen arvo, että aikanaan meistä kaikista tulee kohtalon yhdistämiä veljiä ja sisaria. Sanoimme lapsillemme usein, että emme voi koskaan tietää missä, milloin tai miten Jumalan valo valaisee ihmisen mielen. Varmuudella voimme tietää vain sen, että Jumala toimii aina ällistytävään omaperäisesti. Meidän tulisi siis kuunnella tarkkaavaisesti, mitä muut sanovat, yrittää pysyä hengellisesti tiedostavina. Vuosien mittaan meidän oli kaikkien punnittava näitä opetuksia niitä huomioita ja arvioita vasten, jotka on välttämätöntä tehdä, voidakseen päätellä, **milloin** kohdallemme sattuu totuus ja **milloin** edessämme on ylettömäksi paisunut uskonnollinen ego³⁴.

Kun Jeesus on roolimallinasi, tällaisten arviointien tekeminen on paljon helpompaa. Jeesuksen persoonallisuuden tasapuolisuus on tasapainoisuutta sen hienoimmassa muodossa. Meille opetetaan selkeästi, että “[h]änen verrattoman uskonnollisen elämänsä salaisuus oli tämä tietoisuus Jumalan läsnäolosta; ja hän saavutti sen järkevästi rukoilemalla ja vilpittömästi palvomalla — pitämällä yllä katkeamatonta yhteyttä Jumalaan — eikä johdatuksin, äänten kuulemisin, näkyjen näkemisin tai erikoisin uskonnollisin menoin.”³⁵ Enempää ei tarvitse sanoa.

Neljäs toimi on **pysyä lojaalina**.

Pysy lojaalina korkeimpia käsittämiäsi arvoja kohtaan. Meille on opetettu, että “ihmisten lojaalisuudentunteita, kun ne on kerran herätetty, on vaikea kohdistaa toisin”³⁶. Syvimmin tunnetut lojaalisuudet ovat kaikkien tekojemme perusta.

Halusimme lastemme löytävän tiet, jotka johtavat sielun syvipään mahdolliseen liikekannallepanoon.

Jeesus antoi lojaalisuudelle varsin korkean arvosanan. Niin tekee myös ihmisten sukukunta. Urantia-luvut kertovat, että lapsiin tekevät kestävän vaikutuksen vain esisijaiset lojaalisuutemme³⁷. Lapsia on tässä asiassa mahdoton huiputtaa.

Kun olemme pystyttäneet sydämeemme totuuden, kauneuden ja hyvyyden hallitusvallan³⁸, vaalimme ja tuemme sitä missä ikinä sitä näemmekään. Olemme lojaaleja sitä kohtaan, mitä nämä arvot edustavat.

Ihmisillä on tapana sanoa “totuus, kauneus ja hyvyys” ikään kuin yhtenä ainoana käsitteenä. He käsittävät, mitä totuus merkitsee. He ymmärtävät hyvyyden. Mutta liian usein — aivan liian usein — ihmiset unohtavat, että keskimmäisenä sanana on kauneus, ja sen arvo on yhtä suuri kuin kahden muun. Kauneus on Jumalan aivan liian usein huomiotta jättämämme primaarinen aspekti.

Ei vain fyysisten ja aineellisten olevaisten kauneus vaan myös sellaisten suhteiden kauneus, joissa suhteen rikkomattomuutta kunnioitetaan eikä koskaan sitä loukata tai sitä petetä. Olevaisten hengen kauneus. Kauneuden kosmiset tasot. Kauneus, joka kumpuaa sen suuren hengellisen voiman sisältä, että omistautuu täydestä sydäimestään yhteiselle asialle, keskinäiselle lojaalisuudelle kosmista Jumaluutta kohtaan³⁹.

Se suuri seikka, jonka voimme lapsillemme opettaa, on toivo ja usko luomakunnan perimmäiseen hyvyyteen, totuuteen ja kauneuteen.

Jumalakeskeinen lojaalisuus on perustavanlaatuisia. Lojaalisuus totuudelle, kauneudelle ja hyvyydelle on perustavanlaatuisia. Ensisijaiset lojaalisuutemme joutuvat tavan takaa koetteille matkallamme Jumalan tykö. Ja nämä koettelutilanteet sattuvat tavallisesti äkkiarvaamatta, ne yllättävät meidät odottamattomana hetkenä ja paljastavat, mikä sydämen todellinen, pakottamaton ja silmänräpäyksellinen reaktio on.

Viides toimi on **pysyä päättäväisenä**.

Pysy lujana. Kasva olemukseksi suurimpaan mahdolliseen mittaan. Älä koskaan pysähdy muutoin kuin hetkellisen lepotaun ajaksi. Käytä saamiasi lahjoja. Käytä tai menetä⁴⁰ — se on universumin laki.

Elämä kaataa sinut kerran toisensa jälkeen maahan. Nouse vahvempana joka kerta. Kerää itsesi ja astu eteenpäin. Opi virheistäsi. Seuraavalla kerralla kokemus ei tunnu yhtä pahalta.

Yksi suosikkitarinoistani kertoo nyrkkeilijä Archie Mooresta. Archie Moore oli taistelijana erinomaisen kestävä. Vielä 45-vuotiaana hän tyrmäili 22-vuotiaita kehästä. Yhtenä iltana Archien vastustajana oli luja taistelija 15-eräisessä ottelussa. Archie säästeli oikeaa suoraansa 15:nteen erään, kunnes vastustaja yllättäen löi hänet kanveesiin. Erotuomari alkoi laskea. Archie otti lukua yhdeksään asti, nousi ylös ja sai nopealla tyrmäyksellään toisen kaverin ulos kehästä.

Pukuhuoneessa jotkut reportterit häärivät Archien ympärillä. Tiedättehän, millaisia reportterit ovat — toisinaan he kysyvät todella tyhmiä kysymyksiä. Joskus tyhmät kysymykset kuitenkin johtavat vallan mainioihin vastauksiin. Reportteri siis kysyi: Archie, kun otit lukua lattialla yhdeksään asti, mitä silloin ajattelit?

Archie aprikoi hetken ja virkkoi: No, mä niinku ajattelin, niinku se on tehny koko iltapäivän, et jollemmä nouse täst matolt, niim mä häviin tän matsin.

Kyseinen kasku on inspiroinut koko perhetämme 30 vuotta. Kun näyttää tosi pahalta, kun olet työskennellyt äärimmäiseen uupumukseen saakka ja tekemätöntä on vielä paljon, kun vastasasi on mahdoton määräaika ja kaikki tarmo tuntuu kaikonneen, kun sinua vastaan työskentelevät tekijät näyttävät ylivoimaisilta, sano silloin itsellesi: Jollemmä nouse täst matolt, niim mä häviin tän matsin. Nouse sitten ylös matolta ja voita kappailu.

Kuudes toimi on **pidättäytyä tuomitsemasta**.

Kysymyksessä on toimi, sillä sen hyväksi on monestikin tehtävä työtä. Se ei ihan luontaisesti nouse mieleesi ensi reaktiona, ellei sinusta ole tullut perin, perin hengellistä.

Tuomitsemisesta pidättyminen on sitä, että varomme lausumasta tuomiotamme muista ihmisistä, eritoten heidän vaikuttimistaan. Olen varma siitä, että olemme kaikki ainakin joskus joutuneet kokemaan, että motiiviemme sanottiin olevan jotakin, joka oli täsmälleen todellisten vaikuttimiemme vastaista. Ymmärrämme siis kaikki tämän sosiaalisen vaaran.

Tuomitsevuus on sitä, että on heti valmis lausumaan tuomionsa, kertomaan toisen “todelliset” vaikuttimet, omaksumaan ylimielisen moraalisen asenteen, juoruilemaan ja osoittamaan epäluottamusta. Arvelen meidän kaikkien kykenevän kuvittelemaan, ettei elämä voi kosmoksessa sujua tällai-

selta pohjalta. On siis parasta, että ryhdymme oppimaan tätä läksyä jo nyt eli sitä, että alamme antaa suuren arvon **täsmällisyydelle**. Uskoa mieluummin toisen viattomuuteen kuin syyllisyyteen. Suh- tautua elämäntilanteisiin tuomitsemattomasti.

Toisinaan on niin, että se, mitä luulet näkeväsi, ei ole ollenkaan sitä, mitä näet. *Urantia-kirjan* käyt- tämä havainnollistus örisevästä primitiivisestä esi- isästämme sapelihammastiikerin edessä on vain yksi lukemattomista mahdollisista esimerkeistä. Meitä kehoitetaan löytämään nimenomaan se, mikä on kunkin tilanteen **totuus**sisältö.

Tässä muuan mieliesimerkkini asiasta⁴¹. Noin tuhat vuotta sitten kuningas Knut Suuri yhdisti Tanskan, Norjan, etelä-Ruotsin ja Englannin viikinki-imperiumiksi. Mahdollisesti lukemasi histo- riakirjat kertovat, että Knutin ego oli mahtavista mahtavin ja että hän oli niin vallan humalluttama, että teki kummallisen tempun. Hän vei valtaistuim- ensa rantatörmälle ja komensi aallokkoa tyynty- mään. Tämä on valheellisen historiankirjoittajan tarina.

Oikea historioitsija kertoisi sinulle seuraavaa. On totta, että Knut vei valtaistuimensa ranta- töyräälle. On totta, että hän komensi aallokkoa tyyntymään. Mutta tarkastelkaamme teon vaikuttai- mia.

Knutia suututti ympärillään hyöri- vien imarteli- joiden loputon liehakointi. Nämä kertoivat hänelle kertomasta päästyään, että hän oli niin mahtava, että hän kykenisi **mihin tahansa**. Hänen oli tar- peen opettaa heille läksy, jota he eivät koskaan unohtaisi.

“Komennettuaan merta vetäytymään ja kastel- tuaan jalkansa, Knut sanoi: ”Tietäkööt kaikki, miten tyhjää ja arvotonta on kuninkaiden mahti, sillä kukaan ei ole tuon nimen arvoinen paitsi Hän, jon- ka ikuisia lakeja taivas ja maa ja meri tottelevat.”

“Tämän jälkeen Knut ei koskaan kantanut kruunuaan. Hän ripusti sen Winchesterin tuo- miokirkon seinälle.”

Toisin sanoen, mikä valheelliselle historian kirjoittajalle näyttäytyi egona ja vallan huumana, näyttäytyikin oikealle historioitsijalle osoituksena syvästä nöyryydestä. Varjelkoon, jos olemme val- heellisiä historioitsijoita edes päivittäisen elämäm- me ja kanssakäymistemme vähäisten yksityiskohtien kohdalla.

Seitsemäs toimi on **pysyä vireessä**.

Pysy vireessä ollaksesi erinomainen kaikissa ryhtymyksissäsi. Et voi päästä Paratiisiin puolisydä- misin ponnistuksin. Universumi on täysien sydän- ten paikka. Ei olisi pahitteeksi oppia tämä jo nyt. Tee aina parhaasi. Jos jokin ansaitsee tulla tehdyksi,

se ansaitsee tulla tehdyksi hyvin. Pane siihen koko sydämesi. Nämä eivät ole kliseitä. Tämä on 101- prosenttista todellisuutta.

Meille on opetettu: “Jumalalliselle olemukselle on vastenmielistä sietää minkäänlaista rappeutu- mista tai edes sallia minkään puhtaasti henkilökoh- taisen teon suorittamista kelvottomalla tavalla.”⁴² Tässä maailmassa tehtävä työ on tuiki tärkeää, mutta niin tärkeää kuin se onkin, se ei ole läheskään yhtä tärkeää kuin on se tapa, jolla työn teemme.⁴³

Kosmisia kansalaisia kun olemme, pyrkimyks- estä täydellisyyteen — rentoon täydellisyyteen — pitää tulla kaikkien tekemisiemme perimmäisin vaikutin.

Kahdeksas toimi on **pysyä yhteistoiminnal- lisenä**.

Ellemme jo luontaisesti ole yhteistoiminnalli- sia, meidän olisi parasta ryhtyä opiskelemaan sitä ja tehdä se pian. Yksi tällä planeetalla oppimistamme läksyistä on tiimityö⁴⁴, eli miten toimia tehokkaasti muiden kanssa erityisesti sellaisten kanssa, jotka ovat vähiten kaltaisiamme. Kunhan opimme ryh- mätyn ylimaallisen arvon, alamme välähdyksittäin nähdä, mitä universumissa oikein tapahtuu.

* * *

Niin paljon tehtävää. Niin monta asiaa mieles- sä pidettäväksi. Eikä tämä ole vielä edes alkeisope- tusta — tämä on vasta **johdantoa** alkeisopetuk- seemme elämää ja tavoitteita kuhisevan universu- min kansalaisina.

Urantia-kirja rientää onneksi avuksemme. Se esittää universumietenemisen perusmallin — ensi- vaiheisen etenemistavan kosmiseen ongelmien sel- vittämiseen. Lisäksi se paljastaa ensivaiheisen etenemisasenteen. Nämä kaksi seikkaa yhdessä vievät sinut täältä sinne.

Etenemistekniikka on perin yksinkertainen ja se on aina mukana olitpa missä vain. Ja tekniikka- na on vaihtaa mielesi Jeesuksen — *Urantia-kirjan* Jeesuksen — mieleen⁴⁵. Sen Jeesuksen, jonka olem- me oppineet tuntemaan persoonana, jolla on ylivertaisen tasapainoinen luonne, mainio karskiu- den ja myötätuntoisuuden symmetrisyys, horjuma- ton antaumus Isän tahdon tekemiseen ja sen löytä- miseen.

Kun edessäsi on päätöksenteko, toimeen ryh- tyminen, tilanteita, ajattele silloin mielessäsi: Mitä Jeesus tekisi? Rehelliset vastauksesi tuohon kysy- mykseen alkavat ohjata toimiasi valtavalla hengelli- sellä voimalla. Tehtyäsi näin menestyksellisesti yh- den kerran — tosiasiallisesti **koettuasi** Jeesuksen mielen, vaikka lyhytaikaisestikin, et koskaan enää halua palata entisiin tapoihisi.

Ensivaiheinen etenemis^{asenne} on yhtä yksinkertainen. Melkisedek-ilmoittaja kertoo taivaan valtakunnan avaimien olevan: vilpittömyys, lisää vilpittömyyttä ja yhä enemmän vilpittömyyttä. Meillä kaikilla on nämä avaimet mukana ja käytämme niitä tekemällä päätöksiä, lisää päätöksiä ja yhä enemmän päätöksiä⁴⁶. Ajan myötä keräämme sellaisen liikevoiman, että se vie meidät yhä lähemmäs Jumalaa.

Mary ja minä opetimme lapsillemme, että *Urantia-kirja* ei ole etsinnän päätepiste; se on vasta alku. **Kaikki** elämään liittyvä käy *Urantia*-opetusten kosmisessa hohhteessa lumoavammaksi. Luin kirjan kannesta kanteen ensimmäisen kerran vuonna 1967. Löysin kirjoitusten majesteettisen kauneuden, filosofisten havaintojen yliveritaisuuden ja revelaation esiinkääntymisen sinfonisuuden. Olen usein sanonut, että vuoden 1967 jälkeen minua on pitkästyttänyt vain neljä kertaa.

Elämme vaarallisessa mutta silti lupauksia tulvillaan olevassa maailmassa. Kautta maailman voimme tälläkin hetkellä tuntea kiihkon kohti rakkautta ja kauneutta⁴⁷, ihmissydämistä kumpuavan totuuden ja vanhurskauden nälän. Antakoon jokainen meistä joka päivä ravintoa tähän mainioon nälkään.

Me *Urantia*-opetuksiin uskovat olemme kutsutut käyttäytymään ja toimimaan vapaaehtoisesti korkeamman normin mukaan. Nyt meitä kutsutaan panemaan toimeen löytöjemme merkitykset. Mutta miten?

Mitä Jeesus tekisi?

* * *

Jumala siunatkoon teitä ystäväni, kohtaloveljeni ja -sisareni ja pitäköön teidät rakkaudessaan nyt ja aina.

(Ellei muuta ole osoitettu, kaikki viittaukset liittyvät *Urantia-kirjaan*)

1. 941:6

2. 79:4; 939:7

3. 2067:1

4. 1403:1

5. 1389—1390

6. 765:5

7. 943:1

8. 1581:1

9. 913:2, 3

10. 942:1

11. 75:10

12. 941:7

13. 909:4

14. 941:9

15. 619:0

16. Vanha pilakuva? En muista tarkkaan.

17. *Encyclopedia of Religion and Ethics*, osa 11, s. 808

18. 1117:1

19. 1280:5; 1283:1

20. 1288:1

21. 1266:2; 1283:3

22. 1266:1; 1268:5; 1280:1; 1285:2; 1296:6

23. 1304:5

24. 1289:4

25. 1260:1

26. 1284:5

27. 1206:8; 1284:4, 5; 1301:1

28. 1271:2; 1278:1

29. 1278:4

30. 138:4

31. 1589:0

32. 1097:6

33. 1092:6

34. 2088:1

35. 2089:0

36. 1488:6

37. 1094:6

38. 1089:12; 1279:5

39. 1776:2

40. 1916—1917

41. La Fay, H. 1972. *The Vikings*, National Geographic Society, Washington, D.C. ja *Strange Stories, Amazing Facts*, 1976, Reader's Digest Association, Pleasantville, N.Y.

42. 137:6

43. 435:6

44. 312:1

45. 553:7

46. 435:7

47. Max Lerner, *New York Postin* kolumnisti, 6.6.1961

Sallikaa lasten osallistuminen

MIKE WOOD

Kansas, Yhdysvallat

Opintoryhmämme parissa ensimmäisessä kokouksessa luimme muutaman uskontoa käsittelevän luvun ennen kuin päätimme ryhtyä järjestelmälliseen neljännen osan tarkasteluun luku 119 "Kristus Mikaelin lahjoittautumiset" mukaan luettuna. Kaksi

pojistani, Noah (18) ja Joel (15) liittyivät ryhmäämme heti alusta lähtien. Kun olimme päässeet kolmannelle viikolle, Matthew (10) kysyi, saisiko hän istua ryhmässä mukana. Sanoin: "Tottahan toki. Meistä olisi mukavaa, jos olet

kanssamme.“ Seuraavalla viikolla hän otti paikkansa ja luki kanssamme.

Kun tuli hänen lukuvuoronsa, olimme sivulla 1349 kohdassa 6. “Nasaretin-koti“. Matthew ryhtyi lukemaan, ja hän luki sujuvasti ja moitteettomasti. Se löi meidät kaikki ehdottomasti ällikällä. Tilanteen liikkuvuus oli saada kyynelet kihoamaan monenkin silmään.

Seuraavalla viikolla, kiitospäivää edeltävänä lauantaina, koolla oli tavallista suurempi joukko sillä “säännöllisten“ lisäksi kaksi muuta poikaani, Seth ja Chris, olivat koulusta kotilomalla ja kummallakin oli vielä ystäviä mukana. Matthew halusi tälläkin kertaa istuutua joukkoon ja lukea kanssam-

me. Tuolla kerralla luimme lukua 124, “Jeesuksen myöhempi lapsuusikä“, ja kun Matthew’n vuoro tuli tässä suuressa ryhmässä, hän alkoi lukea jaksoa 2, “Kymmenes vuosi (4 j.Kr.)“. Matthew on 10-vuotias, eikä se jäänyt keneltäkään huomaamatta. Kun mielessäni ihmettelin sekä tätä yhteensattumaa että Matthew’n lukutaitoa ja hänen kykyään “ottaa paikkansa“ tällaisessa ryhmässä, katselin ympäri huonetta ja näin viisi lastani uppoutuneina *Urantia-kirjan* lukemiseen. Minut valtasi hetkeksi mielenliikutus, joka oli paljon, paljon enemmän kuin kiitollisuutta. Minua on todellakin siunattu paljon yli sen, mitä voisin kohtuudella odottaa.

Konferenssipuhe

MERINDI SWADLING
Sydney, Australia

Hei kaikille. Kuten kaikki varmaankin tiedätte, nimeni on Merindi Swadling. Haluaisin kertoa teille jotakin siitä, mitä minulle on viime aikoina tapahtunut. Aluksi vähän taustatietoa:

- Olen 25-vuotias.
- Vanhempani, Kathleen ja Trevor, ovat lukeeet *Urantia-kirjaa* noin 20 vuotta.
- Itse olen lukenut sitä noin 18 kuukautta.
- ja ei, en ole vielä päättänyt tätä ällistytävää paksua kirjaa, mutta lähellä ollaan.

Haluaisin esittää teille kaikille muutaman kysymyksen:

- Kenellä teistä on lapsia?
- Kuinka moni heistä on alle 30-vuotias?
- Kuinka moni heistä on lukenut *Urantia-kirjan* tai on sitä lukemassa?
- Missäs he sitten kaikki ovat?

Mielenkiintoista, eikö vain? Miksei lapsianne kiinnosta tulla mukaan *Urantia-liikkeeseen* ... entä miksei joitakuita kiinnosta edes kirjan lukeminen? Itselläni on asiasta muutama ajatus ja palaan niihin vähän myöhemmin.

Millaista oli kasvaa *Urantia-kirjan* kanssa? Koska itse en kasvanut ilman *Urantia-kirjaa*, en ehkä osaa verrata. Mutta ylisummaan sanottuna, uskon todellakin veljiini ja kasvatukseni oli parasta mahdollista. Meillä oli tietenkin tavanomaiset perhedraamamme, jotka vaikuttivat meihin ollessamme pikkulapsia, mutta kaiken kaikkiaan kasvuumme kuului:

- luja usko Jumalaan,

- ymmärrys universumista ja mitä se kaikki merkitsee,

- usko siihen, että jatkamme johonkin suurempaan ja parempaan *Urantialla* päättyvän elämämme jälkeen,

- rakkaus Jeesusta kohtaan,

- ja kaiken kaikkiaan koimme elämässämme sellaista rauhaa, joka ei koidu monenkaan lapsen tai teini-ikäisen osaksi.

Muistan, että kun me olimme nuoria, pukeuduimme usein pyjamaamme ja keräännymme äiskän ympärille olohuoneemme pikkuruiseen sohvaan. Käperryimme odottamaan tarinaa. Äiskällä oli tapana kertoa meille tarinoita samalla kun hän hahmotteli niistä kuvia lehtiöön. Hänen tarinansa auttoivat meitä ymmärtämään sellaisia kysymyksiä kuin “miten me jouduimme tänne?“, “miksi olemme täällä?“ ja “mistä tässä kaikessa oikein on kysymys?“ Muistan selkeästi päivän, jolloin hän piirsi *Elämäkantajat* juurruttamassa elämää maailman valtameriin. Hän piirsi pinnan alle mikroskooppisten elollismuotojen kehittymisen kaloiksi, ja sitten nämä kalat alkoivat ällistykseksemme kävellä kuivalle maalle. Hän piirsi puhuessaan ja me kolme olimme haltioissamme. Maltoimme tuskin odottaa seuraavaan iltaan saadaksemme tietää, miten näiden kävelevien kalojen kävi. Ja saimme tietenkin kohta kuulla, että näistä kävelevistä kaloista tuli lopulta me! Muistelen toisinaan näitä tarinoita hymyssä suin ja toivon, että kykenisin palauttamaan ne mieleeni yksityiskohtaisemmin.

Mitä tästä pohjimmiltaan saimme, oli hyvä ymmärrys *Urantia-kirjan* käsitteistä. Jo ennen kuin aloitin oman lukemiseni, tiesin kaiken Luciferin kapinasta, Aatamista ja Eevasta, Nebadonin Mika-

elista, serafeista ja kerubeista, morontiamailmoista ja sen sellaisista.

Koetan ehkä viestittää, että olen tosissani kiitollinen siitä, että olen *Urantia-kirjan* lukijoiden kasvattama. Tiedän, etten olisi se ihminen, joka tänään olen, ellei sitä ymmärrystä ja viisautta olisi, jonka sain lapsena ja teini-ikäisenä.

Se johdattaakin minut tämän päivän tilanteeseen. Kuten edellä kerroin, olen lukenut kirjaa noin 18 kuukautta, ja tänä aikana olen kokenut sellaisen riemun ja rauhan tunteen jollaista en ole eläissäni kokenut.

Olin vanhempieni seurassa Chicagossa kolme kuukautta vuonna 1998, ja jos joku teistä on joskus käynyt *Urantia*-säätiossä, joka tunnetaan yleisesti 533:na, ymmärrät, kun väitän, että se oli ällistytävä kokemus. Siinäkin tapauksessa, että olisin hangoitellut *Urantia-kirjan* opetuksia vastaan, minua olisi koskettanut siellä viettämäni aika. Tapasin monia amerikkalaisia lukijoita ja kävin muutamia arvaamattoman arvokkaita keskusteluja. Tiedän, että ellen olisi ollut tuota aikaa Chicagossa toissa vuonna, on mahdollista, etten vielääkään lukisi kirjaa.

Tuona Chicagon- aikana tapasin toisen nuoren lukijan; jotkut teistä tapasivat Mike MacIsaacin, kun hän kävi Australiassa vuonna 1999. Mike on omistautunut maailman eri puolilla asuvien kirjan nuorten lukijoiden yhteensaattamiseen. Hän sai minut oivaltamaan, että kirjaan voi olla suhde muillakin kuin 40–50-vuotiailla, ja että se itse asiassa sisältää opetuksia, jotka puhuttelevat tämän maailman 20–30-vuotiaita. Vau... minulle tuo oli jotakin aivan uutta.

Poikkean hetkeksi tästä aiheesta. Olen koko elämäni pitänyt kaikkea *Urantia-kirjaan* liittyvää jonakin, "jota vanhempani harrastavat". Arvelen, että olette kanssani samaa mieltä, ettei ollut kovinkaan kivaa liittää itseään vanhempiansa uskomuksiin, ja missään tapauksessa ei käynyt laatuun, että olisi seurustellut vanhempiansa ystävien kanssa. Ihan kilttiä se ei ehkä ollut, mutta 15-vuotiaana saatoin tuskin kuvitella mitään kamalampaa kuin olla kotona mutsin ja Trevorin isännöidessä *Urantia*-tapaamisia. Nykyisin saatan tuskin kuvitella mitään, mikä olisi parempaa. Saatatte ehkä ajatella, että nyt olen yksinkertaisesti varttunut tai kypsynyt, mutta tiedän, että ellen olisi tavannut muita nuoria kirjan lukijoita, minulta olisi mennyt paljon pitempi aika lukemisen aloittamiseen. Olisi näin ollen saattanut käydä, etten olisi koskaan tullut tekemisiin muiden lukijoiden kanssa enkä mitä todennäköisimmin olisi nyt mukana tässä konferenssissa. Toki uskon, että olisin jonakin päivänä kirjan lukenut, mahdollisesti sitten, kun minulla on omia

lapsia, mutta se olisi tapahtunut pikemminkin myöhäisemmässä kuin varhaisessa vaiheessa.

Saamani hyöty siitä, että olen lukenut kirjaa jo varhaisessa vaiheessa on mittava. Olen kyennyt suhtautumaan niihin myötä- ja vastoinkäymisiin, jotka kuuluvat siihen, että on 25-vuotias: on täysipäiväinen työ, opiskelee osa-aikaisesti, seuraelämä on vilkasta, koettaa säästää rahaa samalla kuin rahoittaa suuret kulunsa, jne. jne. *Urantia-kirja* on auttanut minua tasapainottamaan viettämäni aineellisen elämän sekä työssäni ja yliopistossa tarvitsemäni älyllisen asennoitumisen laajan hengellisen toimintani kanssa. Päivittäisen elämäni hengellinen puoli on tyydyttävää ja tervettä, ja sen mukana tulee paljon rauhaa ja iloa.

Miten siis rohkaisemme nuoria kiinnostumaan tämän verrattoman kirjan opetuksista? Meidän tulisi uskoakseni lähteä liikkeelle *Urantia*-lukijoiden lapsista, siis teidän lapsistanne. Mutta miten saamme nämä lapset ja nuoret aikuiset oivaltamaan, että ei ole hullumpaa hengailaa vanhempiansa ystävien kanssa? Pitäisikö meidän lähettää lapsemme Chicagoon Mike MacIsaacin puheille? Ei kai sentään.

On turha edes sanoa, että Mikesta tuli hyvä ystäväni, ja ystävytemme on jatkunut Australiaan-paluuni jälkeenkin. Käytimme vuonna 1998 Chicagossa melkoisesti aikaa siihen, että etsimme parasta tapaa saada nuoret lukijat keskustelemaan toistensa kanssa ja siitä, mikä olisi soveliaain formaatti tällaiselle vuorovaikutukselle. Internet on tietenkin sukupolvemme viestintäväline, ja tuntui loogiselta valjastaa se käyttöön viimeisiä potentiaalejaan myöten. Mike ja hänen veljensä rakensivat kaikille *Urantia-kirjan* nuorille lukijoille omistetun verkkosivuston. Siitä kehkeytyi sähköpostikeskustelulista nimeltään UBYouth. Lista kuuluu tällä haavaa noin 35 jäsentä, ja se on erittäin aktiivinen lista. Keskustelua käydään päivittäin ja käsiteltäviä aiheita on paljon. Tällaisia me juttelemme:

- Mitä teitte viime viikonloppuna? Miten poika-/tyttöystäväsi, miehesi / vaimosi voi? Millainen klubi se oli... olen kuullut, että se on tosi siisti paikka hengailaa.

- Kauanko olet lukenut *Urantia-kirjaa* ja kertoisitko meille jotakin kokemuksistasi?

- Mikä on sielun, mielen ja persoonallisuuden ero?

- Mitä mieltä olette esiaviollisesta seksistä? Onko meillä lupa juoda ja partyillä ystäviemme kanssa? Onko kirjassa siitä mitään "säätöjä"?

- Mitä vastaat, kun kristillinen ystäväsi sanoo, että kaikki, jotka eivät hyväksy ajatusta, jonka mukaan Jeesus Kristus kuoli syntiemme sovittamiseksi, päättää elämänsä helvetissä?

- Ja tietenkin ainainen suosikki on kysymys siitä, mistä säätiön ja Fellowshipin erimielisyyksissä oikein on kysymys?

Kaikesta keskustelusta ja joidenkin esille nostettujen aiheiden vakavuudesta huolimatta olemme yksinkertaisesti vain hyviä ystäviä. Tuemme ja rohkaisemme toisiamme, ja olen kiitollinen listan kautta muodostuneista ystävyys-suhteista.

Keskustelulistana lisäksi UBYouth-sivustossa on valokuvia, esittelysivuja, vieraskirja ja linkki juttelukanavalle. Se on varsin oivallinen sivusto ja olipa itse nuori tai et, siellä on mukava käydä. Se on helppo löytää, sillä säätiön verkkosivustosta on linkki nuorisosivulle (<http://www.x-hi.com/ubyouth/>).

Chicagossa järjestettiin äskettäin eli juuri ennen Vancouverin-konferenssia nuorisoviikonloppu. Olin onnekas voidessani osallistua, ja tapahtuma oli minulle taas ällistytävä kokemus. Koolla oli neljätoista nuorta lukijaa, joiden ainoana tarkoituksena oli keskinäinen tutustuminen ja *Urantia-kirjan* opetusten ymmärryksen kasvattaminen. Pidimme hauskaa, mutta kävimme myös syvällisiä keskusteluja. Poistuimme Chicagosta arvokkaita ystävyys-suhteita solmineina ja toinen toisiamme aidosti kunnioittavina.

Sitten matkasin Chicagosta Vancouveriin . . . Vancouver! Mistä löytäisin sanat kuvaillakseni tuota konferenssia? Iso, äärettömän ISO — 960 osallistujaa iso! Se oli mukava, inspiroiva, dramaattinen, emotionaalinen, humoristinen, miellyttävä ja se oli tonnikaupalla hauskaa. Toisaalta se oli turhauttava, surullinen, jännittänyt, kiusallinen ja välillä ikävystyttävä.

Jotkut teistä saattavat ihmetellä, miten voin puhua noin vastakkaisin adjektiivein samasta kuusipäiväisestä tapahtumasta? En tiedä, miten. Tiedän vain, että se oli minulle hämmentävä viikko. Konferenssin tapahtumat saivat tuntoni vuoroin lentämään korkealla, vuoroin painumaan maan tasalle. Miksi? En vielä tiedä. Mutta ehkä asiaan vaikutti se, että konferenssi oli:

- Minulle ensimmäinen pohjoisamerikkalainen konferenssi.

- Minulle ensimmäinen Fellowshipin konferenssi.

- Minulle ensimmäinen konferenssi, jossa oli yli 80 osanottajaa — siellähän oli peräti 960 henkeä.

- Ensimmäinen konferenssi, jossa olen tavannut niin monenlaisia lukijoita: Teaching Missionin kanavoijia; UFO-väkeä; hasiksenpolttajia; uuraita lukijoita, jotka ovat vuosikausien ajan analysoineet kirjaa; Fellowshipin kannattajia; säätiön kannattajia;

85-vuotiaita lukijoita; 13-vuotiaita lukijoita; kirjaa 35 vuotta lukeneita; kirjaa 35 päivää lukeneita.

- Luettelo voisi jatkumistaan jatkua.

Minun olisi sanottava, että parasta Vancouverin konferenssissa oli ilo siitä, että tapasin niin monia nuoria lukijoita. Paikalla oli noin 45 ikävuosien 18 ja 30 välillä olevaa nuorta. Meillä oli hauskaa ja solmimme arvokkaita ystävyys-suhteita. Nuori väki oli mukiinmenevää, nauroimme paljon, kävimme emotionaalisia keskusteluja, hulluja keskusteluja, kävimme muutaman kerran pubissa ja lyhyesti sanottuna vain nautimme siitä, ettei kenenkään tarvinnut tuntoa olevansa ainoa *Urantia-kirjasta* kiinnostunut nuori. Konferenssista jäi ehdottomasti muisto, jota en unohda pitkään aikaan, ja kaikkien lukijoiden — nuorten ja “vanhempien“ — tulisi joskus saada kokea tuollainen tapahtuma.

Tämä johdattaakin minut aikaisempaan kysymykseeni: Miten rohkaisemme nuoria, teidän lapsianne, kiinnostumaan *Urantia-kirjasta*? Entä, miksei monikaan toisen polven väestä lue kirjaa?

Asian avain on mielestäni siinä, että heidän ei tarvitse tuntoa olevansa ainoita. Opettakaa heille, että heidän ikäisissään on monia, joiden vanhemmat lukevat tuota “omituista kirjaa“. Auttakaa heitä ymmärtämään, että kirjassa on opetuksia, jotka ovat heidän elämänsä kannalta enemmän kuin oleellisia, ja että opetukset auttavat heitä selviytymään näiden hämmentävien ja vaikeitten vuosien kamppailuista. Antakaa heidän havaita, että nuorilla voi olla ja on hauskaa *Urantia*-kokoontumisissa.

Yksi nuoren ihmisen mieltä kalvavista suurimmista peloista on pelko siitä, miltä asiat saattavat näyttää hänen ikätovereistaan. Ponnistelujemme kohteena on oman omimpamme löytäminen, yritys määritellä itsensä yksilönä ja oppia elämästä kaikki — ja nopeasti. Näin tehdessämme teemme päätelmiä ympärillämme tapahtuvasta ja siitä, mitä ikätoverimme tekevät tai sanovat. Eristetyksi tulemisen riski siinä tapauksessa, että puhuu jostakin niin “epäkivasta“ kuin uskonnosta, on niin suuri, että moni toisen sukupolven väestä sulkee suunsa ... tiedän itse toimineeni niin pitkät ajat.

Toinen kysymys eli, mikseivät *Urantia-kirjan* lukijoiden lapset lue kirjaa, on kiinnostava. Itse aloin lukea vasta 24-vuotiaana. Miksen aiemmin? Yksinkertaisesti sanottuna, minun ei tarvinnut. Tiesin, että Jumala on olemassa; tiesin, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu; tiesin, miten tärkeää on rakastaa kanssaihmiisiä; tiesin kaiken Jeesuksesta ja hänen elämästään täällä *Uranti*alla — elämästäni ei periaatteessa puuttunut totuuksia, enkä etsinyt totuuksia. Kuulimme eilen ihmisten kertovan, miten he löysivät kirjan ja miten he ovat kirjan kokeneet, ja esiin noussut yhtäläisyys kaikissa tapauksissa oli

pohjimmaisena vaikuttava halu tietää totuus. Minä tiesin sen jo, ja olen tiennyt sen niin kauan kuin jotakin muistan.

Tiedän, että useimmat *Urantia-kirjan* lukijoiden lapsista tuntevat samoin. Puhun kirjasta usein nuoremman veljeni Andrew'n kanssa, ja olen ollut monet kerrat läsnä hänen väitellessään ystäviensä kanssa Jumalasta, universumista ja elämämme tarkoituksesta. Hän tietää aivan yhtä paljon kuin minä, ja hän on aivan yhtä syvästi tunteva. Olen kysynyt häneltä, miksei hän itse ole lukenut kirjaa yhtään sivua, ja hänen vastauksensa on: "Merindi, miksi minun pitäisi?" Hänellä ei ole mitään polttavia kysymyksiä, joihin hänen olisi saatava vastaus... hän on täysin tyytyväinen juuri sellaisena kuin hän on.

Haluaisin seuraavaksi mennä vähän pitemmälle, sillä uskon, että on jotakin, josta on puhuttava keskustellessamme *Urantia-liikkeen* nuorisosta, enkä ole ihan varma, onko minulla kykyä selittää sitä riittävästi. Mutta yritetäänpä.

Yhteiskunta, jossa kulloinkin eletään, on tuhannet vuodet määritellyt, mitä sana "NUORISO" tarkoittaa. Sanaan liittyy melko usein kielteisiä merkitysvivahteita. Tehdäänpä pikainen ajatuskoe. Mitkä sanat tulevat mieleenne ajatellessanne "nuorisoa". Alkoholi? Huumeet? Irtoseksi? Työttömyysavustus? Öiset pelleilyt? Vetelehtiminen ostoskeskuksissa? Rullalaudat? Rullaluistimet? Pussihousut, jotka riippuvat polvitaipessa? Pesäpallolakki päässä väärinpäin... ja muut naurettavat muoti-ilmiöt? Arvelen teidän tietävän, mitä tarkoitan. Missä kohdin listaa ovat sellaiset sanat kuin: vastuuntuntoinen, älykäs, eteenpäin pyrkivä, ihanteellinen, uusi ajattelutapa, haluttavuus, nauru, hämmennys, ja niin edelleen? Eivät ihan heti tule mieleen, eiväthän? Kyseiset sanat ovat kuitenkin paljon totuudellisempia kuvaamaan nykyajan tai itse asiassa minkä tahansa aikakauden nuorisoa.

Kuvitelkaa mielessänne sanaa NUORISO ja ajatelkaa, että siitä lähtee kaksi haaraa. Toisessa haarassa näemme kielteisiä tai vahingollisia nuorison määritelmiä ja kategorisointeja. Tästä ryhmästä ilmaantuvia ilmiöitä ovat nuoret yksilöt, joilla ei ole vastuuntuntoa, ei paljonkaan moraalikäsitteitä ja paljon kapinahenkeä. Kysymyksessä on ryhmä, jota vanhempi polvi jatkuvasti puolustelee yksinkertaisesti siksi, että "he ovat vielä niin nuoria". "Ei se mitään, että hän unohti kiittää, tai että hän unohti tulla sisarensa syntymäpäivällisille ... hän on vielä nuori, hän ei vielä osaa." Tämä ei tarkoita, että nuoriso olisi kokonaan moitteetonta ... nuoriso osaa itsekkin käyttää tätä huonon käytönsä puolusteluna. "Älä huoli, mutsi, kyllä minä joskus asetun aloilleni ja hankin työpaikan ... minä hän olen vielä nuori, kuten tiedät."

Toinen haara on myönteinen puoli. Sieltä ilmaantuu sellaisten nuorten yksilöiden ryhmä, jotka tuntevat vastuuta teoistaan, ovat ystävällisiä toinen toisilleen, ja ovat individualisteja olematta kapinallisia. Heidän vanhempansa ja yhteiskunnan muut jäsenet rohkaisevat heitä löytämään itsensä, löytämään paikkansa vastuuntuntonsa ja kypsän käyttäytymisensä säilyttäen. Heidät tunnistetaan vanhemmasta sukupolvesta eroaviksi, mutta heidät otetaan mukaan vanhemman ryhmän puuhiin. Heille myönnetään vapaus käyttäytyä nuorina aikuisina, sillä heidän odotetaan toimivan järkevällä ja älykkäällä tavalla.

Määritelmällä on siis kaksi puolta. Jos nuoriso määritellään ja erotellaan tällä tavoin yhteiskunnassamme — tai *Urantia-liikkeessä* — olemme vaarassa rohkaista vastuutonta ja kapinahenkistä käyttäytymistä. Pyrkimyksenä tulisi olla nuorten ja vanhojen välisten erojen tiedostaminen samalla, kun koetetaan saattaa nämä kaksi ryhmää yhteen. Sainko selvitettyä asian kunnollisesti?

Yhteenvetona haluan viestittää, että meidän on *Urantia-kirjan* lukijoina tarpeen harkita huolellisesti sitä, miten suhtaudumme kirjan nuoriin lukijoihin. Meidän on tarpeen varmistaa, että heillä on tilaisuus muiden nuorten lukijoiden tapaamiseen ja yhdessäoloon samalla, kun heidän annetaan osallistua päätöksentekoprosessiin ja käymme erilaisiin ja toisinaan mutkikkaisiin keskusteluihin. Vanhemman osassamme meidän tulee rohkaista lapsiamme nuoresta iästä alkaen kyselemään elämästään ja siitä ympäristöstä, jossa he sen elävät. Heihin tulee suhtautua yksilönä ja opettaa heitä vastaamaan omista teoistaan. Lapsia tulisi hoivata sillä tavoin, että he varttuvat eväinään laaja-alainen ymmärrys *Urantia-kirjan* opetuksista ja käsitteistä. Tuloksena on tyydytys siitä, että he tietävät, ettei ole mitään pelättävää. He ovat luottavaisia tietäessään, että kanssaihminen kohtelu hyvyydellä, ystävällisyydellä ja rakkaudella on ainoa tapa elää elämäänsä, ja se tuo heille viime kädessä onnellisuuden. Se, lukevatko he kirjaa vai eivät, on miltei epäoleellista, jos kohta tietenkin toivottavaa... kunhan he elävät elämänsä rakkautta eivätkä pelon vallassa, he ovat ihan OK.

Haluan tietenkin päätättää esitykseni muutama lainaukseen *Urantia-kirjasta*. Seuraava on luvusta 84 — Avioliitto ja perhe-elämä. Mainio luku.

Jälkeläisten rakastaminen on miltei yleismaailmallista, ja sillä on henkinjäämisen kannalta selvästikin arvoa. Muinaiset ihmiset ubrasivat aina äidin edut lapsen hyvinvoinnin hyväksi. Pesemisen sijasta eskimoäiti yhä vieläkin nuolee vauvansa. Mutta alkuaikojen äidit ruokkivat lapsi-

aan ja välittivät heistä vain niin kauan kuin nämä olivat aivan nuoria; eläinten tavoin hekin hylkäsivät lapsensa heti, kun nämä varttuivat. Kestävät ja jatkuvat ihmisten väliset yhteenliittymät eivät ole koskaan perustuneet pelkästään biologiseen kiintymykseen. Eläimet rakastavat lapsiaan, ihminen — sivistynyt ihminen — rakastaa myös lastenlapsiaan. Mitä korkeatasoisempi sivilisaatio on, sitä suurempi on vanhempien ilo lastensa edistymisestä ja menestyksestä; näin ilmaantui uusi ja korkeampi tietoisuus nimiyllpeydestä [940:6]

Ja lisää samasta luvusta:

Entisaikojen käsitykset perhekurista pohjautuivat biologiaan: Ne ilmaantuivat siitä oivalluksesta, että vanhemmat olivat lapsen olemuksen luojia. Edistävät perhe-

elämän ihanteet ovat johtamassa siihen käsitykseen, että lapsen maailmaansaattaminen sen sijaan, että se antaisi joitakin vanhemmanoikeuksia, tuokin mukanaan ihmisen olemassaoloon liittyvän suurimman vastuun. [941:6]

Sivilisaatio katsoo, että vanhemmille kuuluvat kaikki velvollisuudet, lapselle kuuluvat kaikki oikeudet. Lapsen vanhempiaan kohtaan tuntema kunnioitus ei synny siitä, että hän on tietoinen lapsen maailmaansaattamisesta vanhemmille koituvista velvollisuuksista, vaan se kasvaa luonnostaan siitä huolenpidosta, opetuksesta ja kiintymyksestä, jota osoitetaan rakkautta tuntien antettaessa lasta voittamaan elämän taistelu. Oikea isä ja oikea äiti ovat antautuneet loputtomaan palvelemiseen ja huolehtimiseen, minkä viisas lapsi alkaa vähitellen tiedostaa ja sitä arvostaa. [941:7]

Tulevia konferensseja

VIRON KONFERENSSI

Viron IUA-konferenssi järjestetään 18.—20.8.2000 Karepan nuorisoleirillä, 110 kilometriä Tallinnasta itään. Teemana on “*Urantia-kirja* hengellisen kasvun lähteenä“. Konferenssikielinä ovat viro ja englanti. Konferenssin jälkeen, jos kiinnostusta riittää, järjestetään nähtävyyksiin tutustumista. Jos haluat osallistua ja/tai esittää konferenssille esitelmän, ota yhteyttä Peep Söberiiin, +372 253 922 563; faksi +372 630 2257; sähköposti: psober@hot.ee

SUOMEN KONFERENSSI

Suomen Urantia-seura järjestää vuosittaiset kesäpäivät Kellokoskella 9.—11.6.2000. Lisätietoja seuran konferenssikomitealta, pj. Matti Tossavainen, Heidehofinpolku 5 A, 01300 Vantaa; (9) 873 2255; sähköposti tossmatt@hotmail.com

ANZURA:n KONFERENSSI

Australian ja Uuden Seelannin Urantia-yhdistys isännöi konferenssiaan 2000, otsikkona “Viidennen aikakauden houkutus“, Canberrassa, 6.—9.10.2000.

IUA Journalin tulevien numeroiden teemoja

Toimituskunta on päättänyt, että muutamissa tulevissa numeroissa keskitytään tiettyihin erikoistemoihin. Ilmoittaessamme näistä teemoista etukäteen toivomme lukijakunnan tarjoavan toimitukselle kirjoituksia kyseisistä aiheista.

Joulukuun 2000 numero keskittyy aiheeseen “*Urantia-kirjan* opetusten liittäminen osaksi elämänuraa“. Artikkelitarjoukset 30.9.2000 mennessä.

Maaliskuun 2001 numeron aiheena tulee olemaan “*Urantia-kirjaa* tukevat tieteelliset löydöt;

nykytieteen ja *Urantia-kirjaan* sisältyvän informaation yhtäpitävyys“. Artikkelitarjoukset 30.12.2000 mennessä.

Artikkeleiden tulisi olla pituudeltaan 300—5.000 sanaa. Ne tulee jättää koneellisesti kirjoitetuina. Artikkelin kieli voi olla mikä hyvänsä niistä kielistä, joilla *Urantia-kirja* on julkaistu (englanti, ranska, suomi, espanja, venäjä, hollanti, korea). Takakannen sisäsivulta löydät ohjeet artikkeleiden tarjoamisesta.

JOURNAL

International Urantia Association JOURNAL on *Urantia-kirjan* lukijoiden neljännesvuosittainen uutislehti, jonka tuottaa Kansainvälinen Urantia-yhdistys, 533 Diversey Parkway, Chicago, Illinois 60614, Yhdysvallat.

IUA Journal ilmestyy englanniksi, suomeksi, ranskaksi ja espanjaksi.

Toimittajat

Päätoimittaja Carolyn Prentice; *toimittajat* Pascal Coulombe (Ranska), Cathy Jones (USA), Kari Kuosmanen (Suomi), Janet Nilsen (USA), Maggie Pyle (USA), Andrés Rodríguez (Kolumbia), Trevor Swadling (Australia).

Muunkielisten painosten tuotanto: Seppo Kanerva, muunkielisten painosten valvova toimittaja. Seppo Kanerva *suomi*; Chris Ragetly ja Jean Royer, *ranska*; Victor García Bory, Elías García Canseco, David Carrera Ibáñez, Gustavo Proaño, Andrés Rodríguez, David Carrera ja Bill Lloyd, *espanja*.

TILAUKSET

Tilaushinnat:

Vuositilaus (neljä numeroa): FIM 50,00

Irtonumerot: FIM 15,00

Tilausmenettely:

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Urantia Foundationin pankkitilille Leonia 800012-70160873. Pankkisiirtomakkeen "Tiedotuksia" -osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille IUA Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

JOURNAL ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat JOURNALin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. JOURNAL ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka JOURNAL pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. JOURNAL on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä JOURNALiin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista JOURNALissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken JOURNALille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset johonkin Urantia-säätiön toimistoista. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan Urantia Foundationin keskustoimistoon. Kansainvälinen Urantia-yhdistys ja International Urantia Association JOURNAL ovat läheisessä suhteessa Urantia-säätiöön, *Urantia-kirjan* alkuperäiseen julkaisijaan. Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä, IUA JOURNALista tai Urantia-säätiöstä, ota yhteyttä johonkin seuraavista Urantia-säätiön toimistoista:

Kaikki tulkinat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten, Urantia-säätiön johtokunnan tai Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Ellei toisin osoiteta, lainaukset ovat teoksesta *Urantia-kirja* © 1993 tai *The Urantia Book* © 1955 Urantia Foundation. Lainaukset on merkitty *Urantia-kirjan Hakemistossa* © 1993 Urantia Foundation käytettyä merkitsemistapaa noudattaen.

© 2000 Kansainvälinen Urantia-yhdistys

KESKUSTOIMISTO—AMERIKAN YHDYSVALLAT

Urantia Foundation
533 Diversey Parkway
Chicago, Illinois 60614, USA
Puh: +1-773-525 3319; faksi: +1-773-525 7739
Sähköposti: urantia@urantia.org
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

SUOMI—POHJOIS- JA ITÄ-EUROOPPA

Urantia Foundation / Urantia-säätiö /
Urantia-stiftelsen
Runeberginkatu 54a A 5
00260 HELSINKI
Puh. (09) 496 561; faksi: (09) 496 225
Sähköposti: seppo.kanerva@kolumbus.fi
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

AUSTRALIA—UUSI-SEELANTI—AASIA

Urantia Foundation
7 Walsh Street
North Narrabeen 2101 NSW, Australia
Puh./faksi: +61-2-9970 6200
Sähköposti: urantia@ozemail.com.au
Verkkosivu: <http://www.ozemail.com.au/~urantia>

ISO-BRITANNIA JA IRLANTI

Urantia Foundation
2 Wanbourne Lane
NETTLEBED, Oxfordshire RG9 5BJ
Yhdistynyt Kuningaskunta
Puh./faksi: +44-01491-641 922
Sähköposti: chris_moseley@mon.bbc.co.uk

RANSKA—LÄNSI- JA ETELÄ-EUROOPPA

Urantia France S.A.
48, rue Douy Delcupe
93100 Montreuil sous Bois
Ranska
Puh. +33-1-5693 3513; faksi +33-1-5693 3511
Sähköposti: georges.michelson-dupont@wanadoo.fr
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

KANADA (Québec)

Fondation Urantia
707, route 138
Cap-Santé PC G0A 1L0
Kanada
Puh. +1-418-285 3333; faksi +1-418-285 0226

KANADA (Vancouver)

Urantia Foundation
2150 Bellevue Avenue 805
West Vancouver BC V7V 1C3
Kanada
Sähköposti: cascades@telus.net